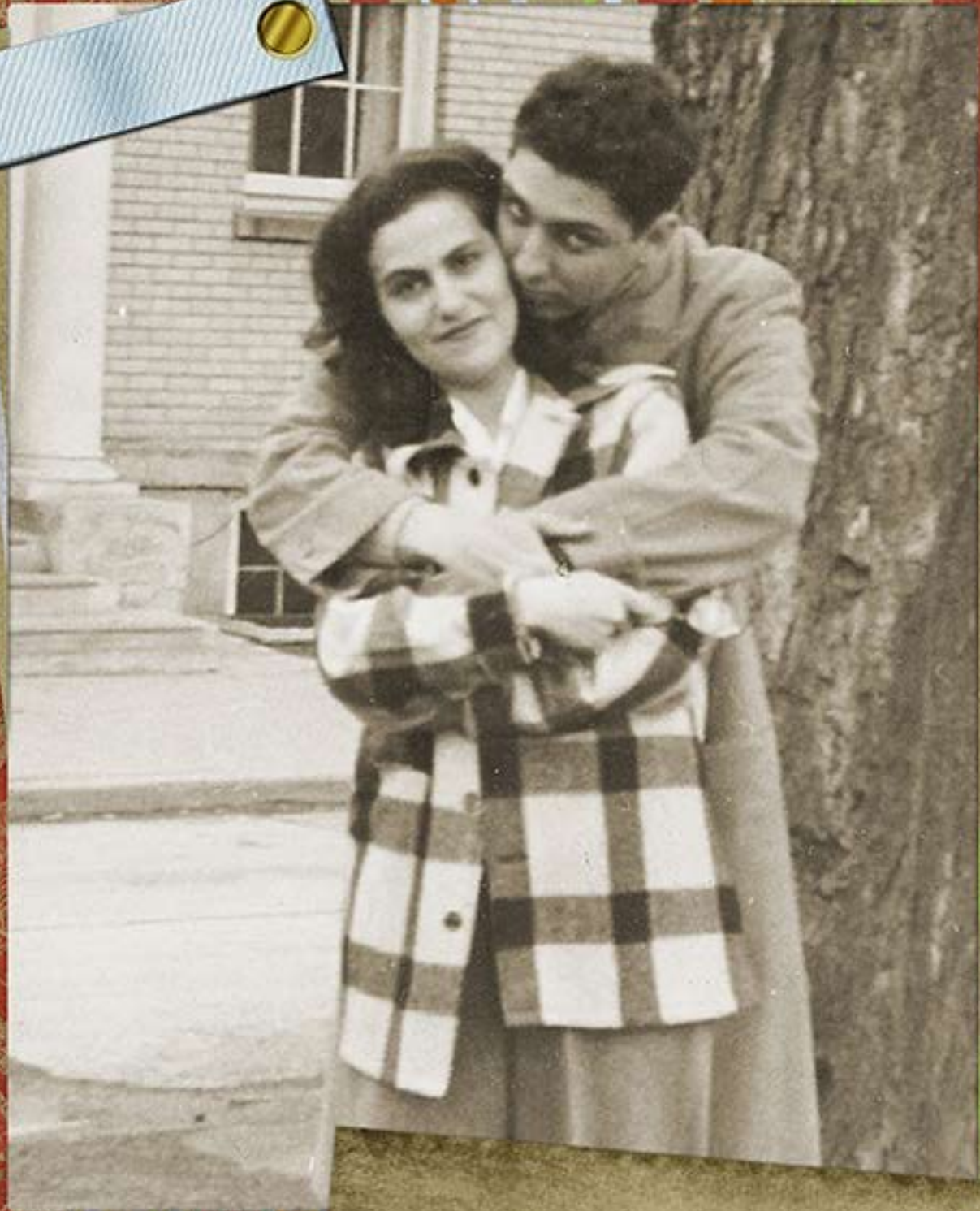

אביבה שאנו חושבת

ההורים היקרים

This story takes place when I am about 6 so Aviva is 11 October 1966
It is the evening of Halloween, the one goyshe holiday that all good Jewish kids are
allowed to enjoy. I don't remember what any of our costumes were that year, but I
am sure that we had all thought them out and worked on them thoroughly down to
the finest detail.

Mom has made Chop Suey for dinner. I hate Chop Suey!! I don't like to eat meat and I
gag on the slimy vegetables and I announce that I do not intend to eat this for dinner.
Mom's reaction to this is "IF YOU DON'T EAT YOUR CHOP SUEY YOU ARE
NOT GOING OUT TONIGHT FOR TRICK OR TREAT" I see this as a golden
opportunity to get out of eating this repulsive gunk on my plate and I think that
maybe she won't follow through on this horrible threat. With full confidence in my
decision I tell her again that I am not eating this. I make good on my word and
unfortunately so does she. I go down in the basement to the playroom to sulk in
solitude and I hear my siblings upstairs pleading my case. Aviva is extremely
indignant that Mom is doling out such a harsh punishment and she argues with her to
no avail.

I don't know how much time goes by, I occupy myself in the basement not talking to
my mother and suddenly Berel, Aviva and Elana are running down the stairs with
their big brown Kohl's shopping bags full of goodies that they have collected door to
door.

Aviva announces that in solidarity with my revolt they have decided to
evenly share all the loot with me. Aviva then spreads a blanket on the floor and
organizes the dumping of everything in to one pile the sorting in to types of candy
and the equal dividing of it in to 4 portions.

By the way if you are wondering if this is a story of unfinished business: Many years
later when I was already a mother and was probably thinking on the subject of
educating children and the type of punishments I might give to my own children
should they be needed, I asked her why she had reacted so harshly with me, she
explained herself very honestly. She explained that I was a very stubborn child and
that she felt that she needed to break the stubbornness.
Perhaps she was right, she has stayed stubborn and I feel that I have become lenient -
who knows! Parenting often brings up situations where we react from our gut and
later have to hope that it will all turn out okay and if not that we will eventually be
able to fix it

cherish
E A C H M O M E N T

My sister, one of a kind. A fond memory! I have a terrible memory. But I can conjure up some special moments from our past... and I guess it's been quite a long and eventful one together.

Going back as far as my brain can maneuver, I remember Aviva being sick all summer with pneumonia and Mom thinking up things for her to do so she wouldn't be bored.... hence began the long snaky creations of our spool knitting - yes, Aviva making something out of yarn! I remember the colorful yarn that changed colors every few inches, creating a rainbow of snaky piping coming out the bottom of a wooden spool. It didn't matter if you missed a stitch or messed up here and there, we just sat and knit together. Until this day I can always remind her that she "got the pretty ball" - and that's only because she was sick and got first choice. I wonder if she still knows how to do it.... Moving on, maybe some 40 years later, I remember my sister cutting her vacation short to come straight home and be at my side when I was suffered the most terrible event in my life. It isn't a fond memory but it is certainly one that I will cherish forever, as I do my big sister.

Elana Lutsky

פרק א: ילדות

Post Card

Place
Stamp
Here

בשנת 1953 אי שם בפילדלפיה, ביום שבו נשיא ארצות הברית, הארי טרומן, הודיע על פיתוחה של פצצת המימן - פצצה נוספת הגיחה לאוויר העולם. ג'ינג'ית וחייכנית, אחות לברל ואוטוטו לאילנה ולשרה [4 ילדים ב-6 שנים...סחתיין עליך שארלוט ועליך דודין].

ילדה עם דימיון מפותח, ג'ינג'ית, אנרגטית, בוגרת לגילה ודעתנית... אתגר לא קטן להורים צעירים.

בגיל די מוקדם עברה המשפחה למילווקי ושם עברו עליך שנות ילדותך. כבר בבית הספר היסודי, היית כה פופולארית עד שהקימו מועדון על שמך עם כרטיסי חבר והכול.

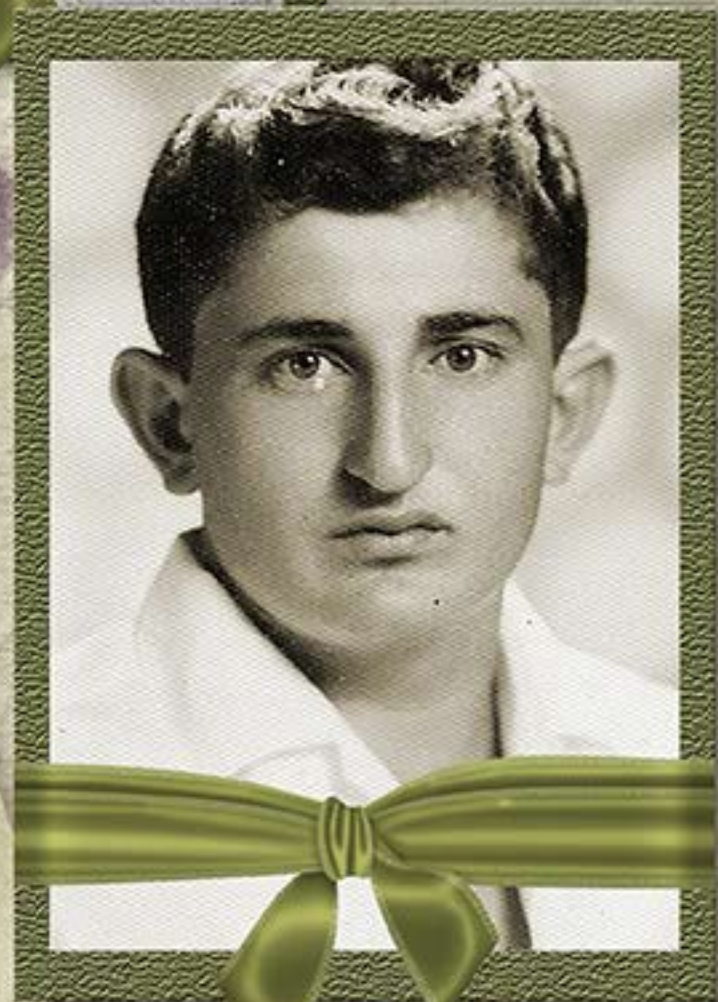
ועכשיו לקצת NAME DROPPING, אז בוא נראה...מזהים מי זו הילדה החמודה ליד פיט סייגר (גדול זמרי הפולק האמריקאי בדורות מה לא ידעתם?) צדקתם, זאת לא אביבה, אבל היא כן ישבה לו על הברכיים ושרה איתו ביחד.

ומי זאת אתם בטוח מזהים (אבא, זאת אופרה וינפרי יש לה תוכנית אירוח והיא לא אוהדת של הפקס PECKERS, בדיחה פרטית) אבל מי הייתה החברה הכי טובה של בתיכון NICILOT אתם יודעים?...
אנחנו לא יודעים, אבל אתם מוזמנים לשאול את אמא שלנו כי היא למדה איתה בתיכון, בחייאת אמא למה לא עשית קצת מינגלינג... DIVERSITY את יודעת...
ומי מזהה כאן את אביבה? לא אנחנו, אבל אולי אתם, כי השנה היא 1969... המקום הוא מילווקי, ויסקונסין ובאותו הביקור נבחרה אביבה להיות נציגת התלמידים וללוות את גולדה בביקורה בבית הספר, מזהים?
ובתחום הרומנטי מה? דמויות מפתח כללו את הבתול שעמד למות וניצל....
האקדח של החבר הראשון...
זוה שהסתבר שמעדיף את המין השני...
ונפסיק לפני שנסתבר ונעבור לשנים היפות?! בקיבוץ.

memory keeper

לפני 42 שנה עמדתי בתחנת האוטובוס בקיבוץ אורים וחיכיתי לאוטובוס לכיוון תל אביב. מכונית פרטית נעצרה לידי וצעירה אמריקאית גיינג'ית בעלת מבטא אמריקאי טיפוסי קראה בשמי ושאלה אותי אם אני מעוניין בטרמפ לתל אביב. זאת הייתה ההתחלה. הסוף ידוע. צחוק הגורל הוא שבגיל 23 כשעדיין הייתי פרח צעיר, חסר ניסיון ואחריות - עשיתי את העיסקה הטובה ביותר בחיי ושישה חודשים לאחר הפגישה התחתנתי עם הגיינג'ית המצחיקה והמתוקה שאיתה אני נשוי באושר עד היום.

עיסקה טובה נמדדת בדרך כלל גם בתוצאותיה ואכן התוצאות הישירות : גליה, שירי, דין, בני הזוג שהצטרפו למשפחתנו : ניצן, בני ושרון ועיקר העיקרים - התוצאות הנלוות - הנכדים הכי יפים, מוצלחים וחכמים הקיימים בעולם (אני אובייקטיבי) - הם מקור לתענוג וגאווה ואני מודה ומתוודה שבתחום זה של ילדי ונכדיי אני שחצן - חסר תקנה ונוהג להשווץ בכל הזדמנות.

תוצאות אלו נובעות בעיקר מההשקעה והטיול והמסירות של האמא המושלמת - רעייתי אביבה שהגיעה בשעה טובה לחצי הדרך וחונגת את יום הולדתה ה-60. אוהב אותך, נהנה להיות איתך ומשיך להיות לצידך תמיד. בעלך האוהב. טוביה. מקדיש לך את מילות השיר :

"I just called to say I LOVE YOU"

No New Year's Day to celebrate

No chocolate covered candy hearts to give away

No first of spring

No song to sing

In fact here's just another ordinary day

No April rain

No flowers bloom

No wedding Saturday within the month of June

But what it is, is something true

Made up of these three words that I must say to you

I just called to say I love you

I just called to say how much I care

I just called to say I love you

And I mean it from the bottom of my heart

No summer's high

No warm July

No harvest moon to light one tender August night

No autumn breeze

No falling leaves

Not even time for birds to fly to southern skies

No Libra sun

No Halloween

No giving thanks to all the Christmas joy you bring

But what it is, though old so new

To fill your heart like no three words could ever do

I just called to say I love you

I just called to say how much I care, I do

I just called to say I love you

And I mean it from the bottom of my heart

I just called to say I love you

I just called to say how much I care, I do

I just called to say I love you

And I mean it from the bottom of my heart, of my heart,
of my heart

I just called to say I love you

I just called to say how much I care, I do

I just called to say I love you

And I mean it from the bottom of my heart, of my heart,
baby of my heart

grow stronger

פרק 2: קיבוץ

בת 17, אבל חדורת ערכים וציונית עד אימה, מצאת עצמך בנקודה מרוחקת אי שם בדרום הארץ. היה יכול להיות יותר גרוע... ("אוהוהו הו...איך שגלגל מסתובב לו...") היית יכולה להידרס באמצע כביש הערבה כשגלגל שהתנתק ממשאית היה פוגע בך... אבל לשמחתינו זו כבר אביבה מסיפור אחר. אז איפה היינו? "אני רוצה להגשים" אמרת, הגשמת? לא חשוב, סיימת תיכון בזמן שיא, הצטרפת לוורק שופ והגעת לאורים.

"חולות חשופים לסופה ולרוח, ואופק נמתח באין קץ מישורים. חלום שבלב לב צעיר ובטוח, מגדל וגדר - אורים! כך הופך מגדל לבית. כך לנוף אדם נקשר, כך הופך מישור צמא מים למקום אהוב יקר..." שרת במלוא גרון, ושמת עינך על גברר צעיר ושרירי ובעוד הוא חולב פרות, את כבר רקמת מזימות. הסבת את תשומת הלב של ההורים של סו שיאספו את הבחור בטרמפ... ומשם עוד פגישה "מיקרית" ברפת... אמרת לו שאת מאוד מתעניינת בפרות. או יס מאם, באמת סביר שתתענייני באיך חולבים פרה... אבל מה זה חשוב - זה עבד. אז החלטתם להתחתן, מה לא עושים כדי למרוד באמאבא ובגיל 18 הבאת לביתם שבמילווקי צעיר עטור בלורית שישב ימים שלמים וזיפופ בערוצי הטלוויזיה במבט מוקסם. פרופ' לוצקי נותר speechless... ובכל זאת, חתונה יהודית התקיימה לה ב-23.5.1971... בתקופת העומר, רחמנא ליצלן [כן, כן, את הרבנים בישראל כמה עשורים אחר כך זה לא הרשים במיוחד...] ומשם לירח הדבש. חודשים של שיטוטים ברכב בארה"ב, חביתות שרופות וים של דמעות... מי היה מאמין שתגיעו לחתונת הכסף... אבל האהבה הייתה חזקה וחזרתם להתגורר בדירה צנועה במיוחד בלב הקיבוץ, עם שכנים מתעניינים ועדיין המון אידיאולוגיה ורוח ציונית.

בגיל 21, ללא כל הכנה מוקדמת מצאת את עצמך בתפקיד שאין ממנו חזרה - האימהות! למזלך הייתה לך מנטורית מנוסה במיוחד, עם דעות מוצקות והיגיון "בריא", תשובה לכל שאלה, כולל מה לעשות עם מי האפסיים ["הללויה מי אפסיים"], היא לימדה אותך ש: "חשוב להניק (כל 3 שעות בדיוק - לא יותר ולא פחות!!!)... אסור לתת מוצצים, אסור להרים תינוק בוכה לפני שעוברות 7 דקות [על השעון]..." כל כך הרבה איסורים וכל כך הרבה פחדים... לא פלא שחיכית 3.5 שנים עד שאזרת אומץ לקפוץ שוב למים... אבל הפעם המים היו הרבה יותר חמימים ואחרי 5 שנים, זה כבר היה סיפור אהבה.

והשנים בקיבוץ חלפו, עוגת שבוע רדפה עוגת שבוע, נשים רדפו אחרך בשבילי הקיבוץ לספר לך "איך יצא"... זה כבר פחות ופחות וממש ממש לא עניין אותך... והאידיאולוגיה הלכה ודעכה ופינתה מקום לציניות ותחושת חוסר שייכות... צמח בר ממש! נדמה היה שכל מה שנשאר לאהוב היה שנת הצהריים המתוקה... מקררים עם ספרים, טלוויזיה צבעונית לפני משורת הדיון, בגדים יפים שנשלחו מארה"ב וחולקו לכל ילדי הגן. אישור "הועדה לענייני ילד" בשביל כל דבר שרצית לעשות עם הילדים, וכאילו כדי להרגיז, החברה הכי טובה שלך לא קיבלה אישור ללמוד תואר שני... אבל בכל זאת הלכה ללמוד אותו... והם גילו... עונש מוות לא הייתה אופציה, אז הוא הומר בגלות מרצון ואת מרצון הצטרפת למסע. קראתם לזה "שנת שבתון" "הוא עוד ישוב [היא לא תשוב] זה ג'וק קטן זה עובר ולא חשוב... היא... לא תשוב"

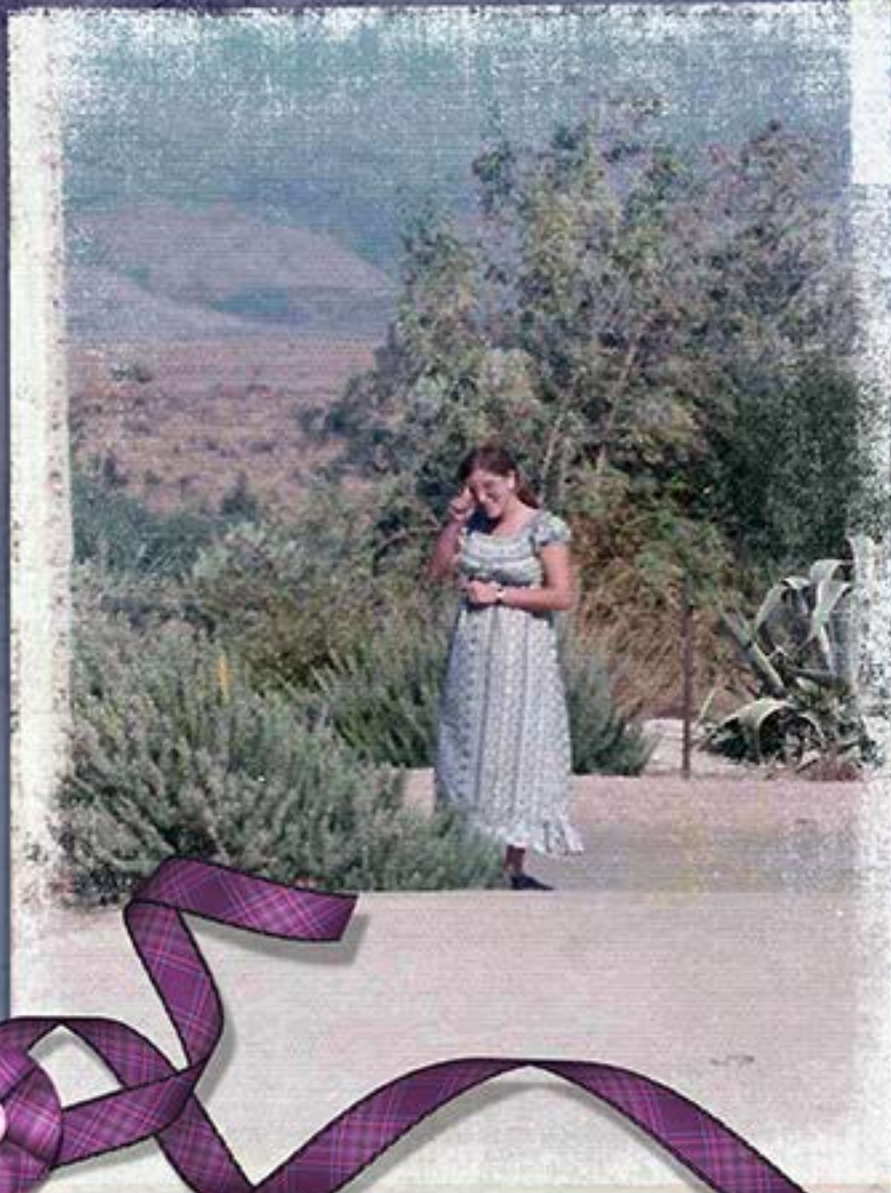

החתונה

4

baby's
first

sweet
m' baby

ה'21'2K KMK

אמא שלי :

דחיתי ודחיתי ודחיתי עוד קצת את כתיבת הברכה שלי ואני גאה (או נכלמת) להיות האחרונה שחותמת את הברכות שנכתבו לך לספר.

כשניסיתי להסביר לעצמי למה אני כל כך מתקשה, אז מעבר לכל התירוצים הסטנדרטיים (ואנחנו במשפחה הגרעינית, אך גם המורחבת, יכולים לייסד תחום אולימפי חדש וסוף סוף להביא מדליות רבות למדינתנו, אם רק ניתן היה להתחרות בלטרץ...) – זה פשוט כמעט בלתי אפשרי לתרגם כל כך הרבה רגשות של אהבה לטקסט אחד... ועוד אחד מחייב כזה שעוד יעיינו בו את ואוהביך. אז אני אנסה להעביר במילים את מה שכל כך מובן ללב.

את יודעת שזיכרון הוא לא החלק החזק שלי, אבל זכרונות הילדות הקדומים ביותר שלי כוללים אותך בתפקיד מאוד דומיננטי ומלווים בלא מעט תחושות של כפיות טובה שאני לוקחת על עצמי. לא ידעתי אז להעריך את הדברים ולהודות לך עליהם. ניסיתי לסדר את הדברים שנקשרים לי איתך

בית ואהבה

הבית שלנו, שמאו ומעולם נוהל ועוצב והיה כל כולו – את (ואבא תמיד בהערצה מופגנת נתן לך להוביל וגיבה כל צעד ושעל שעשית) היה בית שתמיד, ממש ממש תמיד, היה נעים לחזור אליו ותמיד מעורר גאווה להביא אליו חברים. בתקופות הכי מאתגרות שלי בעולם הזה – תמיד ידעתי שיש מקום אחד שבו תמיד יהיה לי טוב. הבית.

תמיד תהיה לי שם את הפינה שלי, ואת הליטוף שלך ואת האהבה הזו שעוטפת אותך בלי יותר מידי מילים. לא חשוב איפה גרנו ומה היה מצבנו הפיננסי הבית שלנו תמיד היה הבית הכי טוב ותמיד העדפנו, כולנו ללא יוצא מן הכלל, להזמין אחרים אלינו על פני להיות מוזמנים כי לאף אחד לא הייתה את האמא שהפכה עולמות כדי לעשות את הבית ואת השהייה בו לחוויה חיובית.

כל אחד שנכנס לביתנו תמיד התקבל באהבה ותמיד חש רצוי. לא אשכח איך לאחר שנתיים פלוס עם החבר הראשון שהיה לי (שכל כך התעצב להיפרד מכס שטרך וכתב לכם מכתב פרידה, גם היום ממרחק של זמן זה משעשע אותי) אמרת לי באיזו שיחה מיקרית "כן, לא ממש אהבתי אותך" וענית לך שהוא היה בטוח שאת מתה עליו.

נו טוב אמרת "את אהבת אותך" וזה הספיק לך כדי לתת לו להרגיש אהוב. כששמעתי את השיר הזה שאצטט עכשו, מיד הרגשתי שנכתב עליך ועל אבא, אז הנה לך :

כשעצוב ולא הולך

כשמפחיד ומסתבך

אני באה אליכם אני באה אליכם

האוטו שט על פני הכביש

כנראה גם הוא מרגיש

אני באה אליכם אני באה אליכם

אבא יגיד : "הגיעה הנסיכה"

אמא ברגע מוארת משמחה

ילדה שלנו כמה התגעגענו

חכי מעט ילדה שלי

לפני שתגדלי

ילדה שלנו כמה התגעגענו

חכי מעט ילדה שלי

לפני שתגדלי

ילדה קצרה על שביל ארוך

לא תעצור לסגור השרוך

אני רצה אליכם אני רצה אליכם

והסיפור על הלשון

עף וכבר נכנס ראשון

אני רצה אליכם אני רצה אליכם

אוכל ואהבה :
אוכל טוב, גם אוכל אמיתי, אבל לא פחות חשוב מזה – כל תאוה/תשוקה שבו אנוש יכול להעלות על דעתו – מגרעינים מכל הסוגים, דרך גלידות (ההכי יקרות וההכי משמינות) ושוקולדים (מרמת נכדים ואורחים ועד רמת אלו שאת מחביאה, הבאמת משובחים, ששמורים לי ולדין ולעוד כמה מכובדים), וכל חטיף מקומי או מיובא... בקיצור – בכל ארון הפתעה, ועוד לא דיברנו על המקררים שבחוץ והפריזורים. לזכותך יסופר שמעולם לא הכרחת אותנו לאכול משהו שלא רצינו, אבל יצאת מגדרך לדאוג להכין מה שאהבנו והאוכל היה תמיד אחת הדרכים שלך להביע אהבה... ואין לך מתחרים בלפנק אנשים דרך קיבתם. כל אחד קיבל, מקבל ויקבל ליום הולדתו את המנה שהוא הכי אוהב, גם אם היא כוללת אינסוף שלבים ("פאציקריי" בשפתינו), ובכל שעה/יום/עונה שנכנס אורח מוזמן או ספונטני הוא לעולם יישאל למידת הרעב ו"מה בא לו" ותמיד בחיוך ובאהבה את תטרחי ותתענגי על ההנאה שלו. אני זוכרת בתור ילדה שבכל צהריים כשהיינו חוזרים מבית הספר היית מכינה משהו אחר וטעים במיוחד ואנחנו בחוסר הערכה משווע אכלנו מול הטלוויזיה (אמרנו תודה! לא בטוח – אז מוטב מאוחר מלעולם לא – ממש תודה!) ולא הבנו שאנחנו מקבלים יחס של נסיכים ונסיכות. אני לתומי חשבתי שבכל המשפחות, אם חלילה חוזרת הילדה בת ה-18 לבית ואמא לא נמצאת – מחכה לה צלחת מוכנה שצריך רק להכניס למיקרו לחמם... לקח לי כמה שנים וכמה חשיפות לבתים אחרים כדי להבין שיש משפחות שבהן, שומו שמיים, הילדים צריכים להוציא מהפריזר משהו ולהפשיר או חלילה לצקת מסירים אל הצלחת... והיום כשאני מוצאת את עצמי מכינה לכל ילדי, לכול אלו שתיכף כבר יעלו למצוות, צלחות כאלו כמו שאת הכנת... אני מחייכת ושואלת את עצמי אם הם מבינים איזה נסיכים אלו ושלא כולם זכו בכזאת סבתא שהציבה סטנדרטים גבוהים גבוהים לאיך מפנקים ילדים עם אוכל.

דאגה ואהבה :
אני זוכרת המון הבעות של דאגה מצידך, אבל אחת זכורה לי במיוחד... הייתי אז בצבא ואני וניצן נסענו מעומר ללהבים ולפי נוהל גרוסברד היינו מחוייבים להתקשר לדווח הגעה – ולא התקשרנו. אז את התקשרת לעליוה וכולך אכולת דאגה ועליוה ענתה לך בנון שאלנטיות אופיינית "מה את כל כך מודאגת – בטח הם עצרו לאכול גלידה"... ואחרי 10 דקות התקשרת שוב... ואחרי 5 דקות שוב... וכשכבר הגענו סוף סוף ללהבים, עליוה חיכתה לנו ליד השער, מודאגת יותר ממה שאי פעם ראיתיה והסבירה לנו שאנחנו חייבים להתקשר. לא הבנתי אז. באמת שלא. ולא רק שלא הבנתי, אני זוכרת שאמרתי לעצמי (ואולי זה היה בקול רם!) שאני לא "אציק" לילדים שלי כל כך ולא אשגע אותם כל פעם שהם יוצאים מהבית. נו טוב, אז אמרתי. היום יותר מתמיד אני מבינה את התחושה הזו הכל כך מלחיצה שאתה לא יודע שהכול בסדר והכול טוב ואתה רוצה רק לשמוע את הקול ולהרגיע את כל השדים האלה. זה כל כך אימתי וכל כך אנושי... אני מודה לאלוהי הטכנולוגיה שלנו יש ניידים לכל ילדון... וגם RFID לא הייתי שוללת (ניצן יסביר, או דין... זה מאפשר לך לזהות איפה הילד נמצא על המפה בכל זמן נתון, כמו אויך אלקטרוני).

נדיבות ואהבה

הבית שלנו תמיד היה אבן שואבת לכל מי שחיפש אוכל טוב, שיחה טובה והרבה אהבה. תמיד אמרת וגם התנהגת בהתאם, שצריך להיות נדיבים והיופי שבנדיבות שלך היה ההנאה הכה רבה ששאבת ממנה. אם מישהו אמר על תכשיט או צעיף שהוא יפה – העיניים שלך נארו ומיד אמרת "תיקחי", ובאמת התכוונת. היכולת שלך לראות את עצמך כגברת מזל ולחלוק בכל המשאבים שלך, זמן, וידע, ושליטה מדהימה בשפה האנגלית וגם כסף לפעמים – הם בעיני מודל לחיקוי וקדושה אמיתית. אני חושבת שעם השנים סיגלת לעצמך אמונה כזו שהנדיבות תהיה המגן שלך מכל פגעי העולם ושאת תיתני לכולם ביד רחבה – מישהו שם יראה ויגן על כל אוהבך – וזה עבד ועובד. הנדיבות הזו עם השנים הולידה קבוצה רחבה ומכובדת שצוברת עוד ועוד חברים – של אוהבים ומוקירים שמוכנים ללכת עד סוף העולם בשבילך (ובשביל ילדיך... ונכדיך...) והמשפט "שלח לחמך..."

הוא בשבילך דרך חיים שהוכיחה את עצמה.

אני מאתגרת את עצמי להיות נדיבה כמוך ולתת ברוחב לב מהמשאבים שלי ולעולם את תהיי המודל שלי לנתינה אמיתית שאינה מונעת מהרצון לקבל חזרה או

מאינטרסים זרים.

כולנו זקוקים לחסד,

כולנו זקוקים למגע.

לרכוש חוס לא בכסף,

לרכוש מתוך מגע.

לתת בלי לרצות לקחת

ולא מתוך הרגל.

כמו שמש שזורחת,

כמו צל אשר נופל.

בואי ואראה לך מקום

שבו עוד אפשר לנשום.

כולנו רוצים לתת

רק מעטים יודעים איך....

את חלק מאותו מיעוט של בני אנוש שיודע איך לתת ועושה זאת מבלי לתת לצד השני להרגיש נזקק. אני גאה במיזם הבואר שלך וכשאני שומעת את הבן שלי מספר לחברים עליך והסופרלטיבים שהוא משתמש – אני מבינה שהצלחת לחלחל את הנתינה הזו מאוד מאוד עמוק לילדיך ולנכדיך.

שיחה ואהבה

סיפרתי לחברה די רחוקה בהתרגשות שאני טסה לפריז עם אמא שלי ואחותי והיא שאלה אותי "מבחירה?"... לקח לי רגע להבין מה הייתה השאלה. ברור שמבחירה, מה יכול להיות יותר כיף מלבלות זמן עם האנשים הכי אהובים עליי בעולם! בשבילי הגיחות האלה מהיומיום אל בתי קפה זרים וקרררררררים הם ממש אוויר לנשימה. לשבת עם 2 הנשמות התאומות שלי בבית קפה לארוחת בוקר שנמשכת 4 שעות לערך וכוללת 3 סיבובי קפה הוא תענוג שקשה להסביר לזר. כשאני חוזרת והאיש שלי שואל מה עשינו ומה ראינו ואני מתחילה לגמגם משהו על איזה מוזיאון (או שלא?) ואיזו כנסייה והרבה קניות, אז הוא שואל "אז מה עשיתם כל הזמן?" ואני מוותרת על הניסיון להסביר - כי "זר לא יבין זאת". השיחות הזוגיות והמשולשות שלנו היו מאז ומעולם מקור של שפיות עבורי. היכולת שלך תמיד לחזק ולפרגן ולהיות כל כך כנה ופתוחה - יצרה בינינו קירבה שהיא לגמרי נדירה. אני תמיד יכולה לספר לך כל דבר, מוזר או תמוה או מביך ככל שיהיה ואת תמיד תמצאי בו את הטוב והמיוחד ותצליחי לגרום לי להרגיש טוב - גם אם ברור לכל שאני אמורה להרגיש חרא בסיטואציה הנתונה. בכל שיחה שלי איתך אני יודעת שהאינטרס שלי תמיד תמיד לגנו עיניך ומבחינתך לעולם כל העולם יהיה טועה ואני צודקת וכולם מטומטמים בעוד אני כל כך נבונה ובקיצור - חוסר אובייקטיביות מושלם שהופך את השיחות בינינו לכל כך אהובות ויקרות לליבי.

בכל מפגש בינינו, תמיד תפתחי במחמאה מכל הלב על איך שאני נראית ואיך הילדים ותמיד תגמרי לי להרגיש טוב ביחס לעצמי ובתקופות לא מעטות בחיי, הרגשתי שאת האדם היחיד שמצליח לגרום לי להרגיש ככה וגם כשידעתי שאולי לא 100% בצדק - זה לא שינה את העובדה.

יש לנו שפה פנימית שלנו שאחרים לא מבינים. ההומור, הסרקסטיות, הציניות, ההסתכלות האחרת על דברים והידיעה הכל כך ברורה שאנחנו תמיד צודקות. אין בזה ספק. אין לנו בעיה למחור שיחות, לספר סיפורים שוב ושוב ולא לשכוח לצחוק במקומות המתאימים (הטרמפיסט שאמר "זה אני" והאחות במחלקת תינוקות ששאלה "מי הביא לך את האוכל הזה?" ועוד ועוד...) וגם כשאני קצרה והחיים מקשים אליי את הפנאי שבשיחה איתך - את תמיד תביני ותחכי לזמן הנכון לדבר... ובסוף עוד תודי לי על שנתתי לך זמן שיחה. זה הפוך, אני צריכה להודות לך שאף פעם לא נמאס לך לדבר איתי. ממש אף פעם. השיר הזה תמיד מזכיר לי אותך ואני מזכירה אותו לעצמי כשאחד מיורשיי חופר וחופר ואני כבר קרובה לחפש את כפתור ה-MUTE היירטואלי

"דברי עכשיו ילדה אני שומעת, כל העולם מקשיב למלמולך. דברי, מלאך שלי, אני יודעת שלא תמיד הקשיבו לקולך."

רגישות ואהבה

אחד הזכרונות היותר צרובים שלי הוא הרגישות שלך לאנשים ולמצבים שהתבטאה בין היתר בהגעה לסף דמעות (למה סף, זה היה ממש בכי אמיתי) כששמעת שירים מסוימים או ראית סצינות מסוימות. בתור ילדה זה היפנט אותי. היכולת הזו לעבור ממצב צבירה אחד למשנהו ולייצר רגש במהירות כה גדולה, והיום זה עדיין קסום בעיני, אבל קצת יותר מובן.

את רואה ניואנסים שאחרים מפספסים בגדול. את יכולה לקלוט בוך חדר הומה מקיר לקיר את אותו נכד נעצב ולדאוג שישמח, את יכולה לזהות בקול שלי ממרחק של אוקיינוסים רבים (או אפילו קווים משובשים של צה"ל בשנות ה-90) שאני עוד רגע עומדת לבכות ולהגיד לי "בייבי, פלז דונט קריי" שהוא משפט יריית הפתיחה לבכי בלתי נשלט... "יו אר קריינג"..." "או גאני, נאו יו ויל מייק מי קריי אז וול". המון שנים ניסיתי להסתיר ממך תקופות רעות רק כדי לא להתמודד עם הרגישות הזו ואני יודעת שגם מה שכן הספקת לראות – היה מספיק בשבילך, בחושיך המחוודים והרגישות הזו – כדי להבין ולנסות לדאוג שהכול יהיה בסדר.

אני יודעת היום להבין שהרגישות הזו לא תמיד עזרה לך בחיים, אבל עם השנים למדת לחבק ולהוקיר אותה ולחיות עם מי שאת – ואני יודעת שכל מי שמכיר אותך באמת, יודע שהרגישות הזו היא תכונה נדירה ביחס של לזולת ושאלך תמיד אפשר למצוא רגש איתו של הזדהות ושל אהבה ואני שמחה לראות שבניגוד לטבע האנושי – השנים לא דרסו ולא הקהו את הרגישות שלך. היא נשארה כפי שאני תמיד זוכרת אותה. נפלאה.

אחרון אחרון – על אימהות ואהבה

זו קלישאה לומר שעד שתהיה הורה – לא תבין באמת מהי אהבה. אבל כדרך של קלישאות "בכל קיטש יש שמץ של אמת" ואני חושבת שמדויק יותר לומר ש"עד שלא תהיה הורה בעצמך – לא תבין את האהבה של הוריק אליך".

מאז ומעולם היית בשבילי מודל מושלם לאימהות, וכמו שאת נוהגת לומר – "הסטנדרט", אבל מיולי שנת יולי 2001, הדברים הולכים ומתחדדים עבורי ואני כל שנה וכל שלב בהתפתחות של ילדי – לומדת להעריך אותך יותר.

היית אמה מאוד נוכחת בחיים שלנו. המון פעמים אמרת "אני לא רוצה להיות נודניקית" ומשם התחלת לחפור בקדחתנות עד שהגעת לפרטי פרטיו של האירוע ומי אמר למי מה מתי ואיך את הרגשת ואז מה אמרת לו ומה בדיוק נעשה עם זה.

ידעת תמיד בחושים אימהיים מה אנחנו צריכים ולא התביישת לבוא ולשאול כשלא היית בטוחה מה צריך. תמיד ידעתי ואני יודעת את זה עד היום שבכל שעה ובכל מקום שבו אצטרך אותך ואת אבא – אתם תשמטו הכול מהידיים ותרוצו להציל אותי. נסעתם בשבילי לכל מיני בסיסים נידחים, לבקר ולהביא את הכומתה שנשכחה וכמה ממתקים למוטקה שחלילה לא אהיה רעבה. היית לצידי ברגעים הכי מרגשים של לידת ילדיי (אלה שילדתי כשאני בהכרה מלאה בכל אופן) וגם ברגעי השבירה כשניבו התינוקי חביבו אושפו ואני הייתי קרובה להתאשפו לציודו. תמיד ידעת מה להגיד, מה אני צריכה לשמוע – ואמרת את הדברים הנכונים.

אני מנסה מאוד חזק להידמות לך ולא פעם מרגישה שאני לא טובה כמוך... אבל אז אני מדברת איתך ואת משכנעת אותי שאני אמה נפלאה בדרכי שלי ושאיני מגדלת ילדים שמחים ומאושרים שלא חסר להם כלום... גם אם בישולים הם לא בדיוק הפורטה שלי... וכבר קרה שילדיי ביקשו שאכין להם את ה"שניצל האמיתי" (בתרגום חופשי – מאמא עוף ולא השניצל ביתי שעליו הסרחת את כל הבית וחצי תריסר כלים). האימהות היא בדמך וההנאה שאת שואבת היום מהנכדים היא סגירת מעגל מופלא בעיני. הם מעריצים אותך ונהנים מכל מה שיש לך להעניק והבונוס שלך, כמו שאת אוהבת להגיד, הוא שאת לא צריכה לחנך אותם.

אותנו כן היית צריכה לחנך וכל אחד מאיתנו הציב לך אתגרים שונים ומשונים, אבל אם יותר לי להעיד על הקנקן – עשית עבודה טובה. יש לך 3 צאצאים דעתניים, הישגיים, נבונים, מצליחים, שרויים בזוגיות יציבה ואוהבים אותך ואת אבא (וגם אחד את השני !!!) אהבה אמיתית. אז אם זה המבחן האמיתי להצלחה שלך בחיים, כמו שאמרת לי רק לפני כמה ימים – אז הנה תראי איך הצלחת בגדול.

אני אוהבת אותך ומאחלת לנו עוד אינספור שנים של קירבה ואהבה.
גליה.

רב תודות לך...

את יושבת בסלון על כורסא גבוהה כחולה שבד קורדרוי כחלחל אפרפר עוטף אותה, וידיות עץ ארוכות ומחליקות מעוגלות בצידה. את יושבת ופורסת רגליים קדימה, רגליים קצרות ושובבות ומבקשת ממני לעזור לך להוריד את המגפיים.

ואני מושכת חזק, באמת. וזה קשה ואת מתפוצצת מצחוק. אני זוכרת את הצחוק שלך מתגלגל, בלתי פוסק לפעמים כשהייתי אומרת, בדרך כלל בלי כוונה ממש, (או שכן) משהו מצחיק. את הראשונה שגילית לי שאני בעצם מצחיקה. תודה ראשונה ואולי הטובה מכולם.

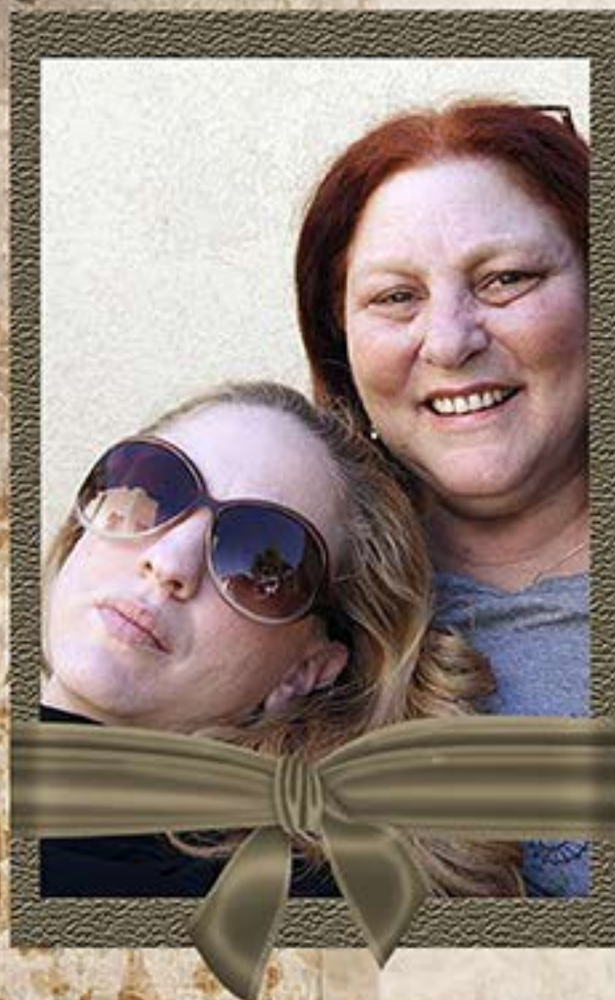
את יושבת על הספה הגדולה בסלון הקטן שלנו בקיבוץ וחס לך. את בחודש תשיעי אולי, ככה זה נראה לי בויכרון. את יושבת מול מאורר ומנפנפת בחולצה שלך חושפת את הבטן. אני מסתכלת במבט מסוקרן. את קוראת לי לבוא.

אני שמה את הראש שלי על הבטן וככה בדיוק באותה שנייה אני מקבלת בעיטה ונורא נבהלת. את צוחקת. גליה באה ואנחנו עושות סט של מערכונים ושירים לתינוקות שבבטן. גליה אומרת שאם זה בן אז לא נאהב אותו ואני מסכימה עם המילים אבל לא ממש בלב, כי מה אכפת לי העיקר שאני כבר לא אהיה הקטנה... ואנחנו שרות ורוקדות ואת מבסוטיט על הספה... תודה על שלימדת אותי ליהנות מהדברים הקטנים.

אני נכנסת הביתה בצהריים בשעה שאסור להעיר אותך אבל אני כולי צער. אני יודעת ששוב נכשלתי בטסט ואני ממש שבורה. אני נכנסת בחורף בשעת השקט מזדנבת לחדרך-אמיצה... את קמה ומחבקת אותי. את מכסה אותי בשמיכה ובגופך החם נצמדת אליי ומלטפת את ראשי. אני כבר לא קטנה. אני בת 16.5 אבל את עוטפת אותי כמו תינוקת.

ואת מקשיבה, ושוב מספרת שאת עשית 87 שיעורים אבל זה לא מצחיק אותי כי אני עצובה. כי זה גדול בשבילי. תודה שנתת לי להיות גם עצובה, לפעמים...

תיכננו הרבה זמן מראש.

אבא היה בחו"ל עם דין.

גליה גרה בבאר שבע עם ניצן ואני ואת תכננו ערב בנות.

בחירת טלוויזיונית, שנצפתה על ספה גדולה חומה מבד דמוי זימס מעופש: "שורת המקלה".

ארוחת הערב נבחרה בקפידה מבעוד מועד, וכך גם הקינוח.

ניהלנו שיחות מעניינות, אירחנו את קרייג לארוחת ערב ואז נזרקנו על הספה

ושרנו בקולי קולות את כל התפקידים.

היינו ביחד, שכובות זו מפותלת בזו על הספה החומה.

איזה כיף...

תודה שלימדת אותי לקחת מידי פעם זמן לתכנן איוונט מהנה עבורי ועבור הקרובים לי.

אני מארחת טובה ומבשלת מצוינת וזה בזכותך. את יודעת להכניס אורחים, אני עוד מתלמדת.

התקופה תקופה לא טובה עבורך. את בפרשת דרכים, בין עבודות, בין מעברים בחיים: בית- עבודה ומי יודע...

את מבשלת ארוחת ערב ובו בזמן מדברת באנגלית מהר בטלפון ומעשנת סיגרייה. והמחבת רוחשת.

והנה את קרבה שוב אל הכיריים ומגלה שהן נשרפו. כל האפונים הירוקות נשרפו.

זה כבר יותר מידי בשבילך.

את אוחות בידיית המחבת וזורקת את אותה בחוזקה על הרצפה, אפונים ירוקות מפוחמות ושחומות

מתפורות לכל עבר.

את מתיישבת על הכיסא ובוכה.

אני מביאה מטאטא ומחבקת אותך.

כל אישה צריכה לפעמים קצת דרמה בחיים- אצלך זה היה מחבת אפונים...

תודה שהיית לי דוגמא כיצד לא לפחד לאבד מידי פעם את הכיוון ולייצר דרמה.

אחרי הבכי בא הצחוק ואז השגרה המבורכת חוזרת.

מוסר השכל ובו יסופר יסופר, איך נאור משנתו... בעצם איך נפרד מרכבו...

עד היום אני עומדת נפעמת מול חומת הברזל שהקמת סביב עמדתך האיתנה

והבלתי ניתנת לערעור: האוטו לא היה שם.

כולנו יודעים שהוא היה שם. גם את כנראה יודעת שהסבירות שמשוהו לקח את

האוטו לכמה שעות והחנה אותו שוב די קרוב לאיפה שאת זכרת שהחנית היא

איך לומר קלושה. אבל: זה שאתה פראנואיד לא אומר שלא רודפים אחריך

(את זה לקחתי מבעלי) ואת לא מוותרת.

את נלחמת, את לוחמת, זו תכונה קשה כשנלחמים לעתים במלחמות הלא

נכונות אבל תכונה טובה כשאתה יודע בלבבך ובראשך כי הצדק איתך.

גידלת שלושה ילדים שוחרי צדק, כל אחד מזוית הראייה שלו, וכנראה ששל דין

הכי טובה...

אבל זה לא משנה- העיקר הוא שיש לנו ערכים, יש לנו יושר וכשיש לך את אלה

אתה נלחם כשמשוהו מאיים לקחת את זה ממך.

תודה על העברת השאיפה לצדק, לקיום ערכים של כבוד ומשפחה.

על תבונה ורגישות ואמהות הכי טובה שאפשר.

היום אני יודעת את כל מה שאז לא יכולתי להבין. היום אני מסתכלת לאחור

ורואה אותך איתנו: בבית, בחצר, בגינה, בטיולים, באוהל, במלון, על שפת הים,

בתיאטרון בלונדון, בבית קפה קטן ביום חורפי בתל אביב, בשיקאגו במגרש

חנייה קפוא ועולות מחוץ לרכב, בהופעה של שירה, בחופשים, בפסטיבל ערד,

בפסטיבל כדורים פורחים, במערות בית גוברין, בשמורת פורה, בקבר שייח עלי,

ביער יתיר, ביער לחב, ביער הזיתים משקים במתקנים.

יצרת לי סט זכרונות אדיר, צבעוני, עשיר מלא בתפאורות מתחלפות ואורות

וזמירות וקולות- היה לי הכל.

You really are all in one woman

תודה- מקבלת ממך את היצירתיות באהבה.

מילים ולחן: קובי אפללו

שמרי עליי מערפל בודד
מרגש מתחבט מגאוות הלב
ובאשר אהיה חדור קסמיך
אמצי אותי אליך עטוף במילותייך
ובעודי שותק ארצה בחיזיך
לבטח אז אומר לך

אל תעזבי אותי בחושך אל תכבי לי את האור
אני צלול אני שיכור
בחולשתי אני גיבור
אל תשכחי אותי בשקט
השקיני סוד גשמי מזור
עד שהפחד יעבור ובחסדך אהיה גיבור
אני אהיה גיבור

שמרי עליי משקר מסופה
מהשקפה שפופה ומדמעה כפופה
חזרי אליי סמוקה מתקתקה באמונה שחוקה מכל המועקה
וביושבי מולך ארצה בחמלתך
לבטח אז אומר לך

אל תעזבי אותי בחושך אל תכבי לי את האור
אני צלול אני שיכור
בחולשתי אני גיבור
אל תשכחי אותי בשקט
השקיני סוד גשמי מזור
עד שהפחד יעבור ובחסדך אהיה גיבור
אני אהיה גיבור

אל תעזבי אותי בחושך אל תכבי לי את האור
אני צלול אני שיכור
בחולשתי אני גיבור
אל תשכחי אותי בשקט
השקיני סוד גשמי מזור
עד שהפחד יעבור ובחסדך אהיה גיבור
אני אהיה גיבור
גיבור...

is read from the
n. Mr. [unclear],
U.S. [unclear]

כסדן נולד

unknown... it was
army had con...
to subjugate t...
Malaga, are to
Capt. Hay

10
MAKEN
070) 99-35 34
Kathleen
Stave an

an as a copy
I was...

How
I was...

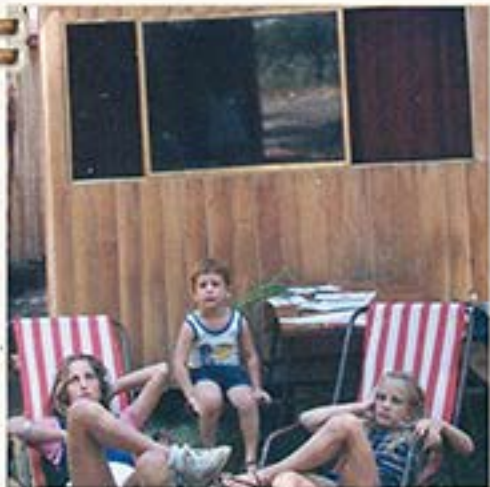
Don't
a shine
ear father
el that

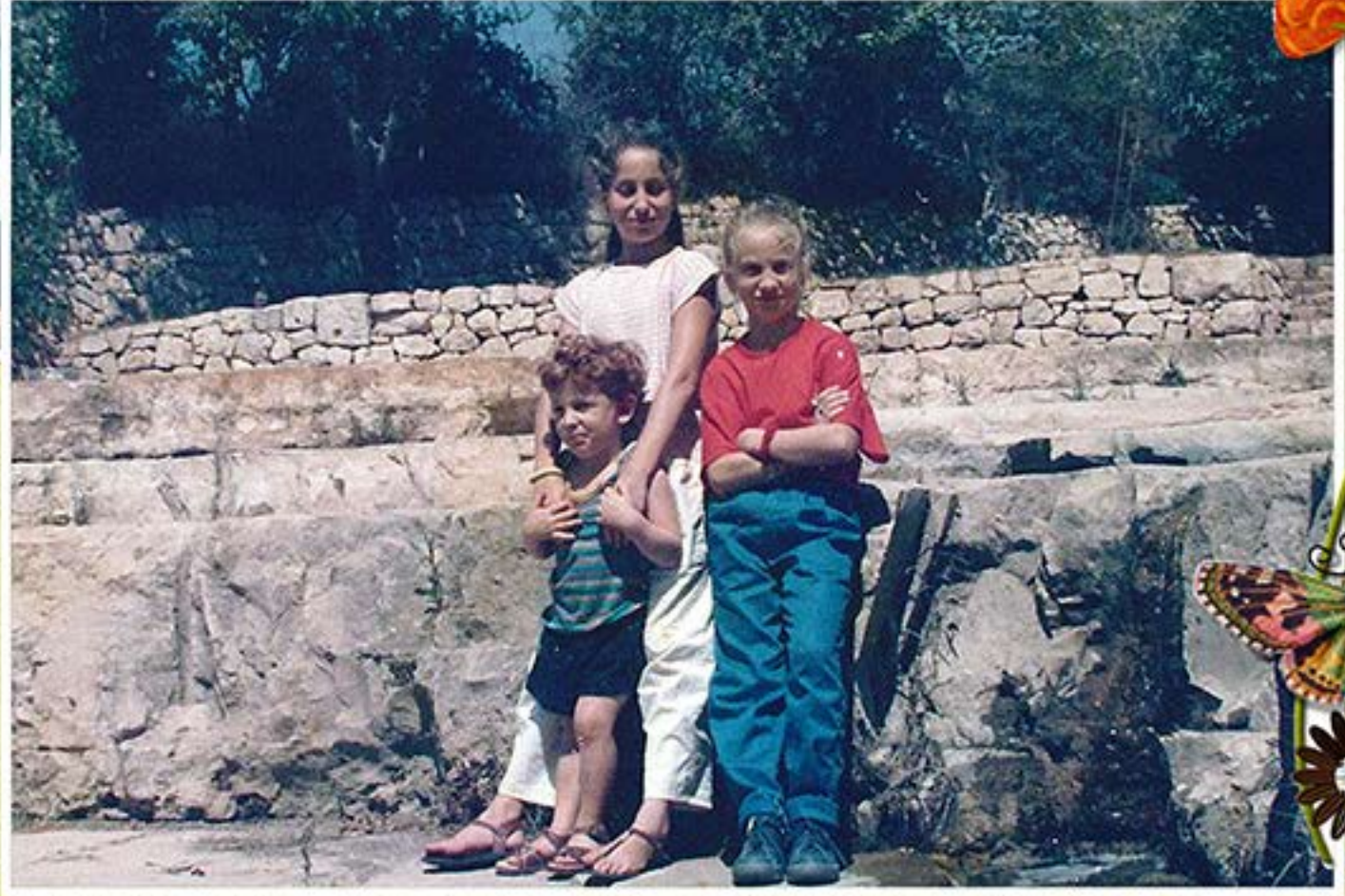
from...

late

פ'עס
פ'ניס
פ'דוט

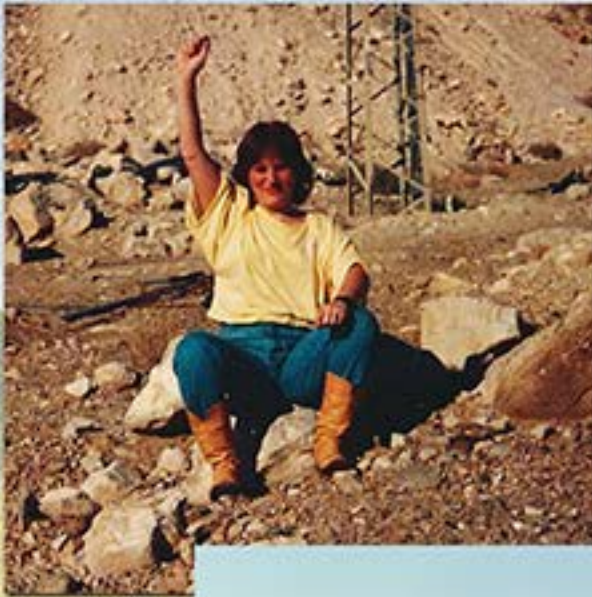

פרק ז': עומר

עומר, עומר, מעוז הסנובים ו...הילדים הכי מצטיינים של אשל הנשיא שבזכותם בחרת את המיקום ... אך החיים בישוב הכפרי היוקרתי זימנו לך כמה אתגרים חדשים [ואנחנו לא מתכוונים רק למשפחה בת 5 נפשות עם חדר שירותים אחד]. כמה ילדים אפשר להרכיב על אופניים? אחד - אולי, שניים - בדוחק, שלושה - זה באמת למצטיינים. אבל אחרי דיווח של כמה חודשים טובים, הבנת ש"החיים זה לא קיבוץ"... ולפחות בשבילך אף פעם לא "קר שם, קר שם בחוץ"... ומכיוון שעוד לא המציאו מזגן המותקן על אופניים, היית צריכה להתעמת ראש בראש עם אחד הפחדים היותר משמעותיים בחיך [שיא גינס בכמות שיעורי הנהיגה של קיבוץ אורים לדורותיו... שמונים וכמה... אבל מי סופר, ובכל מקרה זה בוודאי היה מוצלח יותר מהניסיונות בגיל העשרה אי שם בארה"ב... "הוא אמר לי לנסוע... אבל לא אמר לאיזה כיוון" ואף מילה על השער של סורוקה, אף מילה].

אז בשנת 1985 כשהשקל החדש הופך למטבע הרשמי של ישראל והמע"מ מבוטל באילת - מצטרף חבר חדש למשפחה - בהפתעה גמורה [ובדקה ה-90 לפני שמשרת ישראל מתבקשת להגיע לבדוק רכב חשוד שחונה כמה ימים ברחוב רותם 28]- ג'ו. ג'ו הפג'ו. הוא רק נראה בדואי וחבוט, אך הוא היה חלק מהמשפחה! והיו לו את הצרכים שלו. הוא לא התכוון להגיד לך מתי הוא צריך מילוי דלק - בשביל זה הוא ניתן לאישה עם חוש שישי מפותח ויכולת אמפטיה והבנה לאנשים ומכונות כאחד, שהיא מעבר למדדים.

וההתחלות כידוע, הן לא קלות... ואת היית נחושה להראות לכולם (ובמיוחד לבעלך) שהבחירה הייתה נכונה ולמרות שהיית מבוטלת לגלות ביום הראשון בו שמת את בנך יחדך בגן שיקמה שבעומר ההורים מתבקשים להכין בעצמם את הסנדוויצ'ים... (דין נשבע שאין שום צלקות, נשבע), ושכבר בכיתה ו' חשוב מאוד לקנות את הבגדים הנכונים של המותגים המובילים, ושמזגן זה כאמור דבר חשוב - אבל מי אמר שלהשפריץ מים עם צינור ביום חם זה לא סטרט-אפ! ואז גילית שהורים הישגיים לילדים עצלנים משהו הם שילוב מנצח ויכולותיך כמורה לאנגלית עם התמחות בהכנה לבגרות הפכו אותך למבוקשת ביותר, ודורות של תלמידים ואחיהם... ואחיותיהם... וגם הבני דודים התחרו על שעה פנויה ביומנך העמוס. אולי הייתה אפילו שנה שויתרת על שנת הצהריים הקדושה... אבל אז הבנת שיש בכל זאת דבר אחד חיובי שהוריש לך הקיבוץ... אבל באמת שזה רק דבר אחד וממילא אפשר לישון צהריים גם כשלא גרים בקיבוץ. אז סופית לא חוזרים. לא ג'וק קטן ולא עובר... אפילו שדין חשב בנסיעה הראשונה ש"הגענו הביתה" וגליה המציאה עולם שלם של חברים שעזבה שם שהיו חבריה הטובים ביותר.

ואחרי מגורים בשכירות בבית של נובק מול המרכז, עם הפקאנים הספורים וההתערבויות הבלתי סבירות בחיינו, והבית בסיגלון עם בעלי הבית החמימים – התקבלה החלטה פה אחד שקונים בית ונפל הפור על רותם 6. הבית ברותם היה מבחינתך משאת כל החלומות והצלחת לשכנע את כולם ולהתגבר על מכשולים פיננסיים בדרכך... והשאר היסטוריה. הבית נרכש. בהתחלה הייתה גם גינה... ושדה ומחסן עם ערך היסטורי (המכולת הראשונה בעומר), ואח"כ נכבשו עוד ועוד שטחים ע"י מר אקרשטיין ומרצפותיו.

הבית הזה, שהרגיש כמו בית מהרגע הראשון, ממשיך גם היום להיות כזה. החדרים שינו תכלית ובעלים, אבל המטבח היה ונשאר הלב של הבית וריח הבישולים, או לפחות הידיעה שתמיד יש משהו טוב במקרר... וגם כמובן בפרזר/ים ("ואם יגיע גדוד..."), היו ונשארו סימן ההיכר.

בהזדמנות זו נגיד מילה על חברים נוספים שגדלו בבית שאינם הילדים – החיות שלנו. אומנם אמא יקרה, לא נודעת באהבתם העצומה לבעלי החיים, אבל לפי כמותם, משקלם ותדירותם... לא הייתם מנחשים.

נושה II – החתולה שהומלטה במיטה של גליה בסיגלון ע"י אימה = נושה I והיתה אחת שהיתה עולה כל שלושה חודשים על הגג ומייללת עד שאימא היתה שולחת את אבא על סולם תוך שהוא מקלל במלוא גרון "זו הפעם האחרונה! אביבה אני אומר לך, ותוך כדי שהוא מקלל הוא זורק אותה למטה והיא בתמורה שורטת לו את כל היד. והוא עשה זאת באהבה שוב ושוב כי אשתו ביקשה ממנו. כפי שעושה עד היום באהבה יום יום את כל שאשיתו מבקשת ממנו.

בוקסי – שנדרס ע"י הגנן שלנו SALIMAN ולא, זה לא היה על רקע לאומני... ג"ימס (דין) – ג"ימס ג"ימס, המורה סמית – קטן, טיפש וגם טרמיט.

מתעלל (ת) (חתול קרטרייט) – חתול שחיכה לכם בהפתעה עם שובכם מחופשה בחו"ל, החלטה שנלקחה ע"י דין ושירי והתקבלה בהכנעה... גוש פרווה שהתנכר לעולם ואהב רק את אמא

מודי – הכלב שהסתבר ככלבה וידע לבחור בתבונה את בעליו... והשאר היסטוריה. "ביותר טיפש"

זיגי – הישר מצה"ל ובאידבות טוב ליבו של דין, הגיע הכלב, בלי הוראות ההפעלה ["מה הסיסמא דרש בני לדעת, מה הסיסמא... מילת ההפעלה... נו לא חשוב] "זיגי ומודי ומודי זיגי – אוי זיגי מודי", "כלבים אתם, כלבים באתם" ועוד אי אלו מזמורים.

"Home is where the heart is"

אביבה ואני מכירות מאז!!! כאילו מאז ומתמיד.
אבל באמת מכירות בזכות כמה דברים מדהימים ומקריים כמו שקורה לא פעם בחיים.
את אביבה שלח למטבחי פרופסור קנטור, עבדן אז ביחד בקרדיולוגיה. הוא במקרה
ידע שאני מחפשת בדחיפות רכזת למחקר בקרדיולוגיה.
אביבה לא בדיוק היתה עם הנסיון וההכשרה הנדרשים. אמנם מורה מצוינת
לאנגלית בבית ספר תיכון משובח ועם תלמידים המעריצים אותה, אבל מה הקשר
למדע ולמחקר. היא גם הצהירה שמחשבים זה ממש לא הכיוון שלה ואין לה שום
כוונה ללמוד ולהתעסק במכונות האלה או לנעת בהן:....
האמת שגם לי לא היו ממש הכישורים, הידע והנסיון לעבודה זו ולהחלטה את מי להעסיק.
ובכל זאת מיד הרגשנו קרובות ומתואמות - אז הלכנו על זה!
איזה מזל!

אני רכשתי לי חברה לעבודה, חברה לגידול הילדים, חברה לנפש ומה לא.
מי כבר זוכר מאין כל זה התחיל.

מאז שהכרנו ומשך לא מעט זמן היו שלושת ילדי חוצים את הכביש בימי שישי מבית
הספר עומרים היישר למטבח של אביבה לקבל ארוחת צהריים מסורתית של יום שישי,
נקניקיה בלחמניה (או עוד עבדנו בימי שישי ובית הספר נסגר מוקדם, לפני שאנו סיימנו).
גליה ושיירי הפכו להיות מפעילות ימי ההולדת אצלנו וגרמו אושר רב לחבורת הילדים.
שדרוג הבישולים שלי מעוף עם קטשופ וקולה באופן קבוע בשבת בצהריים למיני
פסטות, מאפים וסלטים שלא נודעו אצלנו.
מאז אביבה היא רכזת המחקרים של קרדיולוגיה, היא בעלת שם במקצוע זה בארץ ובעולם,
מבוקשת כמדריכה, כותבת ומרצה. אבל יותר מכך היא מבוקשת אצלנו
בקרדיולוגיה כבעלת אוזן רגישה ולב קשוב לכל אחד ואחת בעבודה ובכלל.
אביבה יקרה שלי! המון שנים שמחות מאושרות ובריאות עם משפחתך ועם ידידיך!

באהבה
נועה

אביבה יקרה

בימים אלה ימלאו לך שישים ואת מחליפה קידומת, אבל רוחך נשארה צעירה
כשהיתה כאשר הכרתי אותך לפני כ 13 שנים, עת עבדנו ביחד על מחקר
ACTION עם בקרית מעצבת קמעה ו CRF אובססיבי, אך לא ממוחשב.
מאז זרמו מים רבים בחיינו, נולדו במשפחתך כמה וכמה נכדים חמודים, המחקרים
נעשו ממוחשבים ולפעמים מעצבנים, ודברים ששמים במקומות מאד הגיוניים,
ממשיכים להעלם כשצריך אותם.
למרות שהפרש הגילים בינינו אינו כה גדול, תמיד הצטיירת בעיני כאמא,
של ילדיך, של החולים (גם הקשישים שבהם) וקצת גם שלי. אם עצוב לי, את מייד
"פותחת שולחן", כי אוכל הוא תמיד נחמה ופינוק, שאת מעניקה ברוב לב
וברצון. החדר שלך הוא מקום מקלט לכל המקורבים אליך ולפעמים גם לאלה שלא.
כולם מתקבלים במאור פנים ובחיוך וגם בעוגה, גבינה או בוטנים וכך גם ביתך,
הפתוח תמיד לחברים ולאורחים פורחים.
שיהיו לך עוד שנים רבות של עשייה טובה, של אושר גדול מהילדים ומהנכדים
הגדלים בדרכם היחודית ובהרבה תמיכה ועידוד שלך, שנים של הנשמת חלומות),
של טיולים יפים למקומות קרובים ורחוקים, וכמובן שנים של בריאות
טובה לך ולכל הסובבים אותך והיקרים לך.

באהבה גדולה
מירי

את לא צריכה שאספר לך מי את, אני מכיר אותך משנות עבודה משותפת שבהערכה גסה מתקרבים ל 1/3 מגיל האירוע שאת חוגגת.

ברצותך בכל זאת לדעת על עצמך, עשי מה שאנחנו עושים כשרוצים לדעת משהו על צמח. מסתכלים על פירותיו של הצמח ויודעים עליו הכול. במקום הראשון הייתה ותהייה המשפחה ואכן יש לך רק להתגאות בפירות העץ שלך ושל טוביה ואין מקום להכביר במילים שכן המציאות טובה מכל תיאור.

במקום לאחר מכן, בדרוג שאת תחליטי נמצאת עבודתך. במסגרת זו נפגשו ועבדנו יחד.

מאז ימי מחקר עם נועה עת נחשפתי לאיכות ורצינות עבודתך. את הטמעת ויישמת במכון הלב שהפך למערך הקרדיולוגי את עקרונות המחקר הקליני המודרני. אנו הרופאים היינו לעיתים לעזר ולעיתים למכשול אבל את התמדת ובדרך המיוחדת הבאת גם את הסרבנים והעיקשים שבנו לבצע את עבודת המחקר החשובה כראוי.

יחד עברנו משלב כתב היתדות (ללא מחשב) לשלב שבו אינך יודעת כיצד להתנהל ללא המחשב. ואכן מתקיים הפסוק מכל מלמדי השכלתי.

המכירים מקרוב את עבודתך מוקירים לך הוקרה רבה גם בתחום המקומי וגם הבינלאומי. נעשית חברה ומוליכה במרומים של מחקר ואת כותבת בעיתוני מחקר אלו. כאלו (ככל הנראה הפחות חשובים) שלא תמיד מודעים לגודל תרומתך בינינו אינם נספרים.

עבודתנו המשותפת במחקר קליני בשנותי בסורוקה הפכו לחוויה מדעית חברתית אנושית וקולינרית אשר לעיתים הייתה מזילה ריר מ"הזאבים" הסובבים ולא נכנסים למעגל זה.

גם מאז 2006 עת הפלגתי למחוזות אחרים נשמר הקשר ותמיד את נכונה לעזור ולסייע. ועל כל נתונה הכרתי והוקרתי מעומק ה"משאבה"

בעבר הסתכלנו על הורינו כשהיו בני 60 כקשישים. יתכן וילדינו מסתכלים עלינו כך, אולם לא כך הוא. ה 60 של היום הוא כמעט ה 40 של לפני 60 שנה. גיל שישים זהו הגיל שבו אפשר להמשיך וגם להתחיל. להתחיל וגם לנסות ולגלות עולמות ותחומים חדשים. להמשיך ולראות את היופי, את גדולת ההווה לפני המחר להביט אל העתיד ללא עכבות. לדעת מה טמון בכוחך- הרבה יכולת ועוצמה. המשיכי לקחתנו ועשי בו לשלך.

מזל טוב ליום הולדתך ה 60, את המנגינה הזו אי אפשר להפסיק וכל שאת מאחלת לעצמך לו יהי.

בידידות והערכה
עמוס כץ

לאביבה היקרה,

כל בוקר אנו מסתכלים זו לזה בפנים, ורואים אם המצב (רוח) הוא טוב או אולי רע או סתמי ולכן אם דרוש, חיבוק או מילים לא צריך לבקש זה ברור, יש ממי. אחר כך לקפה יש תמיד מין תוספת שבימי ראשון היא הכי ומיוחדת ויחד עם אנקדוטה טובה, סיפור או בדיחה, ניתן להתחיל עוד יום עבודה ובתוך כל הלחץ, חולים ומחקרים אפילו שגם היא עמוסה בעשרות אלפי קווארים יש תמיד מישהי שלעזור תשמח ותיתן כתף, פשוט כך לכן אין כאן שום טעם להסתיר, את אביבה זו זכות גדולה להכיר.

מגיא עמית

Age is strictly a
case of mind over
matter. If you don't
mind, it doesn't
matter.

שיר נשיר לך אביבה
שיר של יום הולדת

קשה לבחור לך שיר אחד משום שאת אוהבת את כולם. את אלו באנגלית ואלו בעברית.
אבל ובעיקר את המילים של כל השירים את יודעת לדקלם.
לא צריך יוטיוב רק לבקש שיר שמדבר על... וגם בלי לבקש ומיד את שולפת.
נפגשו לראשונה באסיפת הורים של כיתה ט באשל הנשיא. את חברת קיבוץ, מורה לאנגלית ומחנכת כיתה.
מפגש ראשון של תיכון עם בתנו הבכורה דקלה. הכל חדש התלמידים, המקום, המורים, חוששים ופחדים
מי יקבל את בתנו הבכורה. פעם ראשונה בתיכון ולא כתלמידים - כהורים.
רגועה, שלווה, בוטחת, קוראת אותנו מיד ומרגיעה הכל יהיה בסדר. כל שאלה כל בעיה תפנו אלי.
איך קבלנו מפעל פיס כזה בדמותך אביבה. מזל או גורל לא חשוב, אבל פיס של מליון נשמות מופלאות.
כשהגענו לתיכון אשל הנשיא בפעם השניה כבר לא פגשנו כך, וגם לא בפעם השלישית.
חלפו כמה שנים ובשנת 2000 נפגשנו בשופרסל של עומר - אני לקראת פרישה ואת אביבה בקניה השבועית
שלך ביום שני אחר הצהריים.
שאלה קטנה של " מה תעשי אחרי הפרישה? " הולידה הצעה " בואי תתנדבי אצלי במכון הלב".
שמחתי לקבל את ההצעה, ובמקביל לעבודה אחרת יום בשבוע הגעתי להתנדבות אצל אביבה
עוד במכון הלב המיתולוגי.
ועכשיו כבר 5 שנים אנחנו גרים בתל אביב ואני שומרת על ימי שלישי הקדושים ומגיעה כל שבוע
להתנדבות אצל אביבה.
אנחנו - אביבה ואני - קוראות אחת את השניה לפי השלום בבוקר.
אביבה!!! את אדם מופלא, חבל שאין מתכון לעשות המון כמוך.
מתכונים לעוגות סלטים וכי יש המון ואת אלופה בכלום, אבל איך עושים אנשים כמוך אין עדין מתכון.
מזל טוב שרק תמשיכי בכל מה שאת עושה עוד המון זמן: בטיפוח המשפחה, בעזרה לכל הפונים אליך,
בתמיכה בכל החברים, ושתמיד תהיי לנו בריאה!!!!

עד 100
כ 20

אוהבת
עמליה ינאי

אביבה - המלאך של כדורי

את אביבה הכרתי בשנת 1999 בדרכי לניתוח מעקפים. בהמתנה לניתוח נגשה אלי אביבה ובקשה שאצטרף למחקר.
3 שנים הייתי מגיע למכון הלב לביקורות מטעם המחקר וכל הזמן הצעת לי אביבה לבא להתנדב. סרבתי.
משום שרציתי לסיים את הבדיקות, הטיפולים והביקורות שלאחר הניתוח, והבטחתי לך, כשאסיים אבוא.
בתקופה הזו מאוד התידדנו, הכרתי את סגנון העבודה שלך, הכרתי את האופי הנוח שלך, ונפעמתי מהיחס שלך לחולים.
בשנת 2007 נגשתי אליך ובקשתי להתנדב אצלך. נתת לי את הסכמתך. הלכתי למשרד כח האדם והסדרתי את ההתנדבות.
מאז אני מתנדב פעמיים בכל שבוע.
אני מאוד נהנה לעבוד איתך.
אביבה את מלאך עם 4 כנפים.
תוך כדי עבודה את עוזרת לכל מי שעובר במסדרון. לאחד את מביאה כסא, לשני את מכינה כוס תה, לשלישי עוזרת למצוא
את הרופא המבוקש ולרביעי מביאה דובר רוסית שיעזור לו.
יום אחד גילית שאני אוהב שירי קאנטרי ולמחרת כבר ניגן לו דיסק עם המוזיקה האהובה עלי.

יום הולדת שמח
כדורי כהן

הרחבנו את המשפחה שלך...

פּרַק ה': הַיָּלְדָה שֶׁבֶן

הילדה שבך...

יש ילדים שכשהם היו ילדים הם לא הבינו שהם ילדים. הם היו רציניים ואחראים, לקחו את כל צרות העולם על כתפיהן הדלות, את הפחדים, את העלבונות, את החרדות.

יש כאלה שזו מנת חלקם כל חייהן ויש כמוך שזכית להוציא את הילדה שבך החוצה.

השתובבת, שרת, צייצת, חייכת, בכית, חיבבת, קילחת, שחית, בניית ארמונות בחול, ארוחת סנדביצים בצידנית, ערכת את השולחן, קנית מתנות לחג, סיפרת מלא סיפורים, מלאי דימיון והשראה.

שיחקת איתנו. ישבת על הריצפה (או צירפה אם שואלים את דין). שתית מכוסות תה דימיוניות במסיבת תה על המרפסת, השגחת עם צינור ביד שמשפריץ אל בריכת מים מתנפחת. ונהנית.

עשית זאת בחדוות ילדות כי גם את היית ילדה איתנו.

ברגעים של השתובבות הגיחה הילדה שבך ובאה לשחק עם הילדים שאנו.

איזה כיף שהגיעו הילדים!

"כנגד ארבעה בניס דיברת התורה", היה יכול להיות לך פתיח נהדר אם היו לך ארבעה בניס. אבל אין לך...

אז נלך על מטאפורה אחרת.

בחרת לעסוק בחיך בהוראה. גם משירדת מכס המורה הרשמית בצורת כיתה ותלמידים ולוח וגיר, המשכת ללמד.

תמיד.

להנחיל ערכים של כבוד ואהבה לזולת יום יום במעשים.

אז בואי נלך על מורה ותלמידים.

השיעור הראשון: סובלנות.

גליה נולדה לך כשהיית צעירה והייתה תינוקת מורכבת. אפשר להתפלפל על הרכב הסגסוגת: האם זה ההורים הטריים חסרי הכיוון או שמא אופי קשה

במיוחד, אבל זה לא משנה כי במבחן התוצאה כמו שאומרים - הגיעה גליה.

גל של עונג שטף את עולמך לקראת יצירת נס החיים, באותה מידה קשיים לא צפויים כשהמציאות והחלום נפגשים והן לא כל כך דומים...

אומרים שכל ילד בוחר את הוריו. יש איזה אסיפה למעלה בין כל הנשמות, כל אחת רוצה לקבל הזדמנות שנייה לחזור למשחק על פני כדור הארץ ולתקן את

גורלה, אך הנבחרת היא רק זו שיש לה את התמצית המדויקת. ה-DNA הגנטי הייחודי שתורה לצאת למסע. וכל ילד שנולד, לאחר שבחר לו את שני הוריו בא

לכאן ללמד אותם משהו. שיעור על החיים מפני מורים בני שנה ושנתיים, וחמש עשרה, ושלושים ותשע...

ואיזה שיעורים מאלפים לימדה אותך גליה...

אם המסר שהגיעה גליה לבשר היה סובלנות, הרי שהתלמיד על עלה מורוה.

אך יש במשפט הזה בכדי לבלבל. אין זה דבר שלילי אם מדובר באם וביתה...

גליה לימדה אותך מסר בסבלנות. לילות של עקשנות, ימים של עקשנות, שנים

של עקשנות והפלא ופלא. מדובר באחת הנשמות הסובלניות ביותר בעולם.

ומה מקור הסבלנות הזו. אם נלך על דילמת ביצה והתרנגולת, הרי שאת

בסבלנותך כי רבה, הכלת את ביתך העיקשת. המסת באהבה חומות של

עקשנות ויצרת תלמידה יפה, חכמה, נבונה, אימהית, מקצועית, רטוריקנית ו.....

סבלנית.

פרק ו- הנכדים

סבתא אביבה סטייל

את הפרק הזה נילץ לכתוב בראייה שאין לנו היכולת האמיתית עוד לאמץ, אבל לפחות מן הצד זה נראה לנו אחד מהפרקים המגניבים של החיים. איזה כיף להיות לסבתא! וגם סבא.

ראשון בשושלת הנכדים המפוארת והמתפתחת לבית גרוסברד הגיח הנסיך: ניב. טלפון בישר שיש כבר נכד. לצד שמחה אדירה עלתה גם תהיה: איך לא הייתי שם?

זוכרת את השיעור הראשון של גליה: סובלנות יקירתי. זה עוד יגיע. התינוק הבלונדיני כחול העיניים שבה את ליבך בחוכמתו ותמימותו. ניב היה ולנצח כך יהיה הנכד הראשון. כתר של זהב עטור למצחו ומסביבו סבא וסבתא דוד ודודה וכולם כל כך גאים בכל הברה שיוצאת מפיו. איך אפשר אחרת? הילד גאון. עם שלל פעילויות בלו"ז: כדור סל, תגבורים, כדורגל, חברים, אופניים, חוגים. הוא תמיד מוצא זמן לבוא לסבתא. להיכנס לבית החם (מטאפורה בלבד, כולנו יודעים שהבית יכול להכיל גופות בתנאים סבירים). לראות משחק כדור סל עם סבא, לדבר עם סבתא, לאכול ועוד לאכול וגם קצת לאכול- איך אפשר לאכול כל כך הרבה ולהישאר כל כך חתיך?

ההזדמנות לצפייה מקרוב בפלא הבריאה הגיע ארבע שנים מאוחר יותר. בבית החולים קפלן, לאחר החלטה שנלקחה ברגע לא באמת צלול שירי החליטה שההיריון תם ועכשיו נכנסים ללידה ומוציאים אותו ממני.

וכך הגיח לעולם בלידה, שעל אף שבאמת ניסיתי למצוא משהו חיובי לומר עליה, חייבים להיות כנים הייתה: לא משהו. אבל מה זה משנה הלידה - הכי חשוב זה התוצר. האוצר. ילד תכול עיניים סקרן, מהיר, נוכח בכל אירוע (-כך דיווחה לנו הגננת בגן כשעומרי היה בן שנתיים), שובה לב, רטוריקן, דברן, אידיאליסט בעל דימיון מפותח.

עומרי. הוא ידוע בכינוי ד"ר פודה כשהוא עורך ביקור במכון הלב. הוא יכול להיות גיבור על, נינג'ה, כשף הוח, מורה להתעמלות, מרצה באקדמיה לבלשים. ולפעמים הוא סתם ילד רגיל בעל כוחות מיוחדים כמובן. את מאפשרת לו להיות כל אחד מהדברים האלה. זורמת איתו ומפליגה בדימונות לעולמות רחוקים, בגלל זה תמיד הכי כיף אצל סבתא אביבה.

וממש שבועות ספורים לאחר מכן נדרשת שוב לדגל. למחלקת היולדות של סורוקה, בה מפרידים וילונות דקים בין מיטת יולדת אחת לרעותה. ותיירים גודשים את החדרים לברר על מצב הלידה כשגליה עם רגליה באוויר. גליה הגיעה בחולצה טורקז וג'ינס מקסי והייתה מהממת. הלידה הייתה קצרה, ללא אפידורל ועברה חלק מאוד. שעה לאחר מכן כבר ישבה האם עם כוס אייס קפה בידה וגם עם...אופיר.

האופיר של המשפחה. אופיר הוא המקום שממנו הביאו את הזהב המשובח ביותר לבניית בית המקדש בישראל, משערים כי זה מקום באפריקה. אכן זהב אפריקאי בעל חוש קצב חזק, סגנון דיבור מהיר וחותר מלא תובנות ופנינים שופעות חוכמה ורגישות וכל זה מלווה בהזות גבות מכוונת שמוסיפה תיאטרליות לכל המופע. עיניו הכחולות הגדולות פקוחות לרווחה בסקרנות כל זמן שהוא ער, וכשישן הוא גוזל קטן וחמים שאוהב להתחכך ולהתחבק במיטה גדולה עם אימא וסבתא.

הבלון הירוק- התפוצץ
 הבלון הצהוב- התפוצץ
 וגם הבלון הסגול- התפוצץ
 וגם הבלון הכחול.
 נשאר רק בלון אחד
 בלון אדום
 הבלון של אלון

אלון הגיע מבושל. אחרי עשרה חודשים של הדחקה, המתנה, השלמה. שוב נקראת לדגל. הגעת מלאת אנרגיות, שמנים אתריים בתיקך ונכנסנו לפעולה. היינו נחושות אני ואת לעשות את זה הפעם יותר טוב. הבטת בי והבטתי בך- דעתי שאת יודעת שהפעם זה יהיה מעולה. יש לנו ניסיון. הגזול הבלונדיני יפה התואר והחכם לא מתמסר בקלות. הוא אוהב את אימא ואבא ואת האליל עומרי אבל במעגל השני והשלישי- זה לקח יותר זמן. היה שווה לחכות. אלון לא מחמיץ שום פרט, גם כשהוא לא עונה הוא שומע, הוא קשוב לסביבה שלו אבל לא דואג ליחצ"ן את הנושא יותר מידי. עם סבתא אביבה הוא אוהב במיוחד לעשות יצירה. פלסטלינה, הדבקות, צביעות מיוחדות, תבניות גבס, עוגיות.

האמה

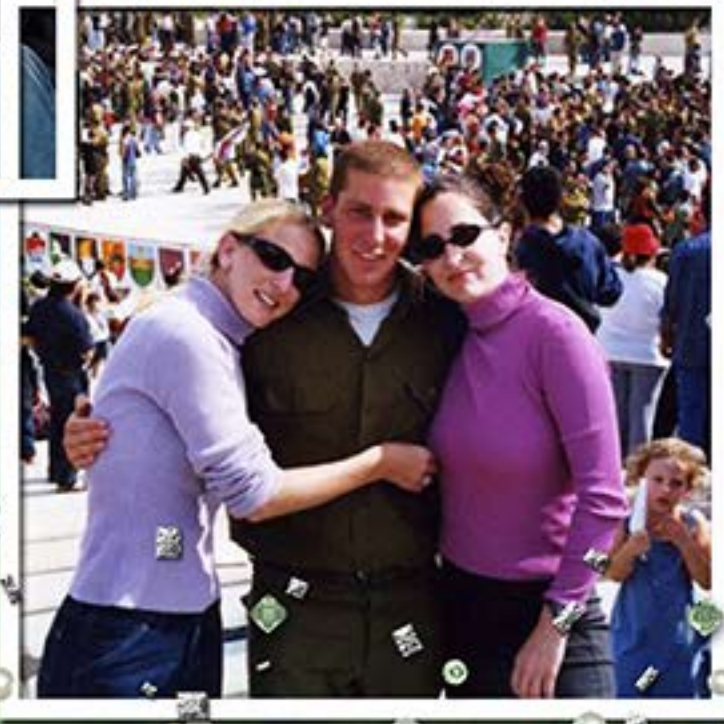
כיאה לדיווח היא הגיחה לעולם לגמרי her way. התזמון על הפנים, הלוקיישן- עוד יותר גרוע, אבל כמו תמיד התוצאה: פאר היצירה בהתגלמותה. האמה הגיעה עם המתנות שלה לעולם בכפות ידיה. כל כך הרבה אור ושמחה. אנרגיה של טוב, חיבוקים, נשיקות, צחוקים, חיוכים, לטיפות, התחבאויות. היא מפיצה שמחה ואהבה. היא טובה לבריות חורמת עם מי שזורם איתה. היא ניחנה בתכונות תינוקיות מעולות, היא אוהבת לישון כשהיא ישנה, וכשהיא ערה - היא פעילה. מאוד פעילה. עם יכולות השמורות לנשים בלבד ותעוזה וחוצפה שניתן ללמוד רק מאחים גדולים. האמה מפלסת את דרכה בעולם של מבוגרים תוך שהיא משאירה את הרושם שהיא מבינה בדיוק על מה אנחנו מדברים אך לא מסגירה זאת עם חיוכה התינוקי. ובמילותיה של חברתי הטובה: "האמה ממכרת, לשמחת חיים כזו כל אחד רוצה להתמכר"

ואז הגיע הבן השלישי, הנכד השישי, התוספת שבהחלט תופסת. העמית נכנס לחיי הדולבים מנקודת מבט קצת אחרת על החיים. האחים שלו הגיעו להורים צעירים בדירות שכורות עם מעליות ומכוניות עם הילוכים שנתקעות בדרך. הוא נולד בבית גדול ויפה, בקהילה תומכת ואוהבת במקום שבו הוריו ואחיו מוכרים היטב באזור. נסיך העצר כל כך יפה שלמרות הלבוש הגברי היה סוחט מחמאות של בנות יפות. העמית מתפקד על תקן מפיץ אנרגיה חיובית בבית מזוג הטוב, עיניו הכחולות ומעל הכל חיוכו הכובש ממיסים כל. חיבתו לפחמימות ולישיבה ממושכת בכלל מניבה פרי ומסייעת למשפחה לשמר מנהגים אהובים של אכילה מסעדות. עמית מפרגן לאימא שלו שינה בבוקר- הוא ילד נבון. הוא מפרגן לאחים שלו בהערצתו אליהם - והם מחזירים לו כפליים (ואפילו בריבוע).

עמית הוכיח עמידות ואיתנות עד כה, בעברו כבר טיסות לחו"ל, מסעות ברכב, על הגב, ביקורים בים, בטבע- לא פלא שסבתא אומרת שהוא מאוד עמיד.

האיש שאיתו
כבר 40 שנה

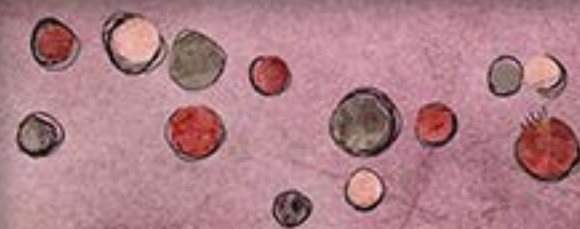
BACK TO THE OLD DAYS

... Jones,
... Regiment,
... years to 1863, When the Boys
... and Ready Hose Co
... Parade

... was sweet.
... e is more
... comes 45
... a London pa
... commit a c
... he will do, it a
... hasn't comm
... he is more
... becomes 45
... 29, the great
... he be 2

FOR LADY

המשפחה
המורחבת

החברים הכי טובים

...in your own...
...ate artists make records...
...he Victor—and only on the...
...hear their superb renditions...
...native personality and charm...
...which make them famous...
...eliev...
...ctor...
...city in...

...nursery
...cuticura
...dealer for
...orsey Milk.
...30%
...er.
...facts proving the most
...way to be the most
...economical producer
...of milk for all dairying
...purposes will be sent
...free on request to
...AMERICAN JERSEY
...CATTLE CLUB
...P.O. Box 174 New York

Robert replied,
"It's this
out of this cro
You've got I'm
niece, Lucy, Bob
"But,
"I don't love th

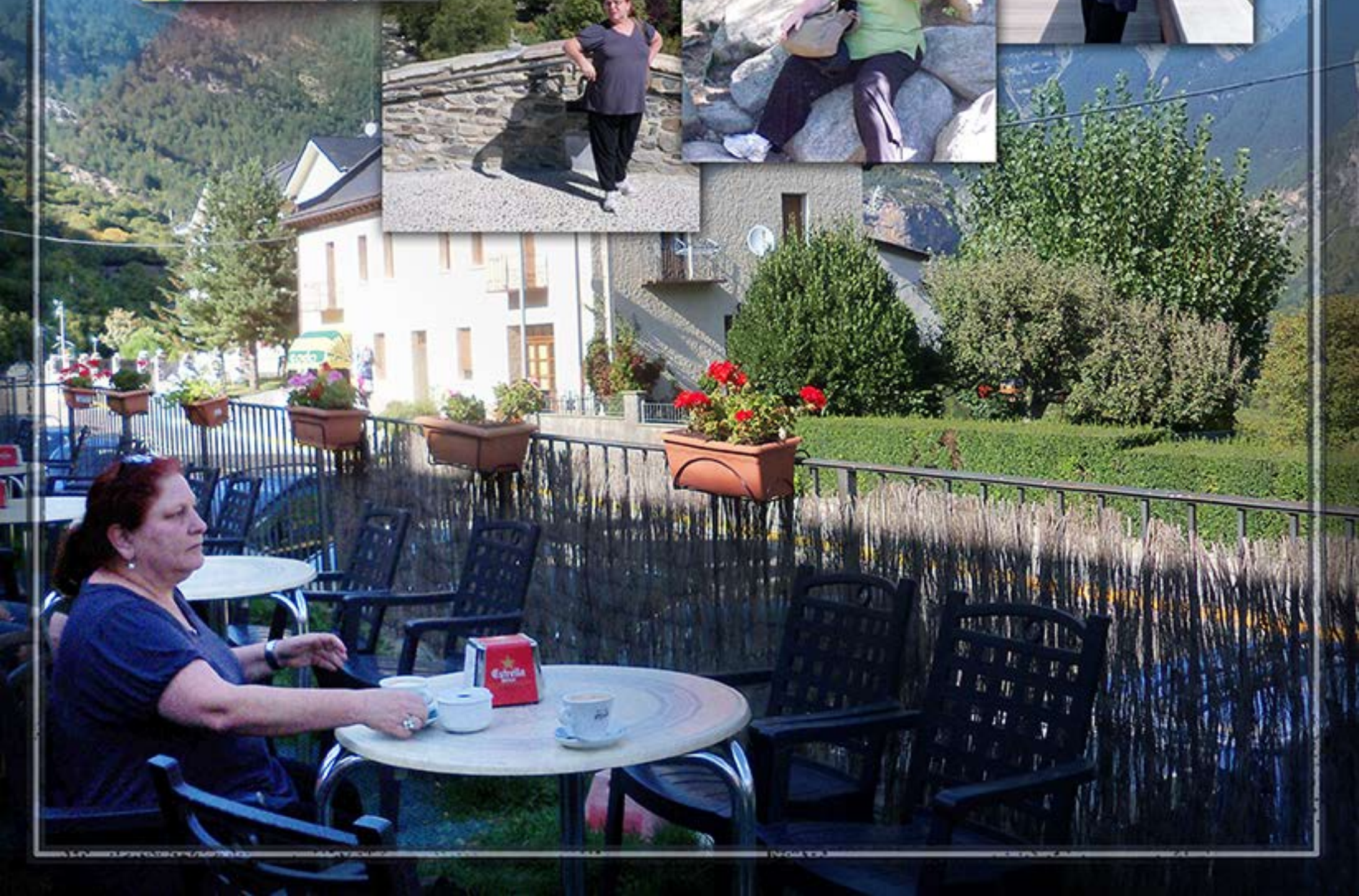
YOU
M
The Nat
LAWSON, G
Celebrity Post
Postcard series
and in any de
"Uncle
Is Lashley
knowing and
saves to see
every state,
they just the
Street, Bism
Postal serv
In the fall,
"I hope you
"I hope they
MAY

רִיזָה רִיזָה

איזה נקי... אבל איפה האוהו עם המיזוג???

אביבה,

הפגישה הראשונה שלנו הייתה בצומת רוקח בתל אביב ביום שישי בשעה 04:00. אספתם אותי משם כדי שביחד נפגוש את דין בנתב"ג. מאותו רגע הרגשתי כי כבר התקבלתי למשפחה. אין ספק כי גם את וגם טוביה חיבקתם אותי בחום ובאהבה הייחודית לכם, אך כבר מהרגע הראשון ידעתי, כדי להגיע לליבו של דין עלי לעבור קודם כל דרך ליבך! איני יודעת לומר מה גרם לך לקבל אותי בכזו אהבה ולאסוף אותי אל חיקך, אך אני יודעת לומר מה גרם לי להרגיש כל כך בנוח במשפחה – את!

ללא כל הקדמות ושאלות, פשוט עטפת אותי כבת נוספת למשפחה. היום מבפנים, אך עם מבט קל מבחוץ אפשר להבחין בעמוד התווך של משפחת גרוסברד הענפה. את בייחודך הרב מאחדת, מלכדת, מגשרת, מקרבת, מאכילה, מרעיפה חום ואהבה, דואגת (והרבה)... כל אלו תכונות השייכות לך והן ללא ספק מועברות לכל יקרייך.

כמישהי שהגיע מן החוץ ולעיתים גם קצת התבוננה על המשפחה מבחוץ, מדהים ומרגש אותי בכל פעם מחדש לראות את הקשר המיוחד שיש לך אם כל אחד ואחת מבני משפחתך הקרובה. כאישתו של דין, אני נפעמת תמיד מהקשר המיוחד שיש ביניכם. קשר שלא מצריך מילים, מספיק מבט אחד ביניכם. הזמן איכות שלכם, השיחות שלכם, ההומור הפרטי, האהבה לשירים איריים, השטויות שדין עושה וגורמות לך עונג. אני לא יכולה שלא להודות לך וכמובן גם לטוביה על כי הבאתם את דין לעולם – בשבילי הוא המתנה הגדולה ביותר ואין ספק כי חותמכם מוטבע בו.

אין סבתא כמוך – יצירתית, אנרגטית, מקורית, מגויסת למשפחתך, סבלנית עד אין קץ, מדברת את שפת הילדים, תמיד מפנקת וחושבת על אחד ואחת מנכדיך. שמחה כי בעוד רגע תתווסף לנכדיך גם ביתנו הקטנה ומאושרת לדעת כי גם היא תקבל ממך את כל כולך. כשם שאת סבתא, כך את גם כאם וכרעיה. תמיד יודעת להגיד את המילה הנכונה, ללטף בזמן ובמקום, לדאוג שיהיה את האוכל שכל אחד אוהב, לתת את החיבוק וההקשבה כשצריך – בקיצור – תמיד שם בשביל כולם במלוא מובן המילה.

כשאני חושבת על הדברים שמחברים בינינו, אני חושבת דבר ראשון על האהבה לשירים, כמו: עירוי (מה זה תוחלת?), עמיר בניון ("... ליפול לבור, מן הסתם..."), רוני דלומי ועוד ועוד.

עם הזמן למדנו האחת את השנייה ואני חושבת כי גילינו זו את זו. אני מודה לך כי אפשרת לי ונתת לי את הזמן להתקרב אלי, היית רגישה לצרכים ולקצב המיוחד לי. אני יודעת כי לא תמיד עשיתי ועדיין איני עושה לך חיים קלים מהבחינה הזו, אך את תמיד כיבדת אותי ואפשרת לי להביא עצמי בזמן שלי. אני חושבת כי גם את על עצמך למדת כמה דברים חדשים בעקבות זאת ושאת יכולה לשמור סוד, שהכל בסדר גם אם לא מאפשרים לך לפנק, שחרדה לא תמיד עוזרת, לעיתים היא מפריעה ואפשר גם בלי...)

תודה על הסבלנות, הרגישות, ההקשבה, הדאגה, האכפתיות, המסירות, החום, הקבלה, הנתינה ללא גבולות.

מכל הסיבות האלו ועוד, אני גאה לומר כי אני כלתך.

מאחלת לך את כל הטוב שבעולם.

אוהבת ומעריכה,
שרון גרוסברד

טוב... מאיפה אתחיל ! אני מודה כי התחלתי בקריאת הברכות האחרות, ואכן כפי תיארתי לעצמי, הן מדהימות ססגוניות ומלאות "צבע" ואהבה, אותם תכונות אשר שירשו ילדיך, ובעיקר הבלונדינית האמצעית (אני משוחד :-) ...).

אתחיל בהכרות הראשונית (הרשמית), שהגעתי לארוחת ערב שישי, אירוע בפני עצמו אותו תמיד מסביר טוביה, כ"משתה למסי' גדודים..", נפלאות המטבח, השפע, והמנוון הרחב... טוב אני כמי שגדל בבית "רוסי" – עוף ותפוחי אדמה- כל ארוחה... כל ארוחה, אכן השתאיתי.

כבחור ביישן (ועוד יותר באותו אירוע גם הייתי צרוד נורא ולחשתי לשיר), אכן נקלעתי למופע מרכזי אשר כלל המון רעש, צחוקים ושיחות אל תוך הלילה. במרכז היית את אביבה, כ"מנצחת על", מאוחר יותר הבנתי כי למעשה אכן נע סביבך... את "הלב" האמיתי של המשפחה, הציר אשר מניע את כולם, הראשונה לברך, לקבל, לדאוג, להכיל. מידות הכנסת האורחים שלך ידועות, וכמי שהגיע לראשונה אכן הרגשתי כי נכנסתי למשפחה... בהמשך...

טוב לקח לי זמן להתרגל לפתיחות בבית, בעיקר שצינת כי "אפשר להתקלח ביחד..", אבל תמיד ידעת לעדן את המילים ולצחוק... לא כדוגי שירי וגליה ש"קצת" נהנו להביך אותי בכל ביקור... עם הזמן כבר "השתפשפתי"... בעיקר בזכות החיבוק החם שקיבלתי ממך... מאוחר יותר אומנם כבר הייתי "ותיק", אבל תמיד ידעת להפתיע, לדוגי שהחלטת כי בחתונה את וגליה תשירו "שיר קטן" (אני מודה חששתי קצת – אבל גליה הסגירה את הסוד בעיקר שהתפקעה מצחוק בכל פעם שהזכרת את זה...).

מטרה משותפת הייתה לנו, קוראים לה "שירי" או יותר נכון "שטוטר"... כאן הייתה השלמה הדדית, הצקנו לה, התקשרנו כל שנייה, כעסנו שלא ענתה, בקיצור שגענו אותה... אבל הכול מאהבה... בעניין הזה הדוגמא הכי טובה לנתינה ואהבה היא את אביבה, מכל הלב ובצורה הכי אמיתית וכנה... למדתי ממך מה זה לאהוב ללא גבולות, ללא רצון לקבל, בעיקר שראיתי אותך אל מול ילדיך... במיוחד לשירי- ללא פשרות, ללא שאלות, באמצע הלילה, מרחוק, מקרוב- תמיד עם חיוך ענק...

במרוצת הזמן, ושהגיעו "החסידות", ראיתי את אותה אהבה הפעם יותר גדולה כאשר הגיעו... הנכדים... כאן "סבתא סבבה" נכנסה לפעולה... ימי הולדת, מסיבות פיגמה, אירועים, מסיבות, משחקים, הופעות... 24 שעות ביממה – "לפנק...לפנק...לפנק...", אין ספק שאת דמות מרכזית בחייהם, וכמה שכיף שזו את !!

קשה שלא להיות רגשני (ולי קצת קשה ...), שאני מנסה לכתוב את המכתב, עולים בי המון סיטואציות נאספו במשך השנים, מהישיבה בבריכה בתורכיה שהתפקעת מצחוק שהצגתי את עצמי כסטודנט לרפואה בפני תיירת ששוחחתי עימה, ועד לחוויות מחדר הלידה ששלחת אותי כל פעם להביא מיץ לשירי (רק שלא אעצבן אותה...), "בשיחות הלילה", ובהתייעצויות האינסופיות בגלל הצורך ההפוכנודרי שלי... ככולם היית, נכחת... ידעת תמיד לתת את העצה הנכונה, להרגיע, להסביר... והכל עם חיוך ענק ואוהב... ידעת לתת לי את ההרגשה האמתית אותה חווים בני גרוסברד, ועל כך אני תמיד אודה לך.

לסיום (או לפני סיום) 2 מילים על יקירך ואהובך... טוביה. לצידה של אישה מדהימה תמיד יש גם חלק שני, אין לי ספק שהוא הרוויח בגדול, ואת זה הוא לא מסתיר. במקרה שלכם, יש רווח כפול... גם את הרווחת את הזוגיות הנפלאה ויותר מזה את האיש הנפלא שלצידך... לנו נותר רק להביט מהצד ולשאוף להגיע לאותו מקום אי שם בעתיד.

והפעם לסיום... (ציטוט לא שלי אבל די מסכם):

"ברכתנו אלייך היום היא מכל הלב והנשמה.
שתמיד תהיי מאושרת,
שתמיד תהיי בריאה,
שלא תצטרכי לדאוג לפרנסה.
שתמיד יסובבו אותך אנשים שאותך אוהבים
ושתמשיכי לגרום אושר לאלה שאותך סובבים.
שתפסעי כל יום בדרך לעתיד מאושר,
שתצליחי בכל דבר שרק בו תרצי
ושתמיד רק תחייכי.
שתמשיכי להיות אמה למופת ודוגמא לכל האמהות ששם בחוץ
שאותן בתחרות את לוקחת בקלות.
תודה על כל מה שאת בשבילנו,
על כל מה שאת עושה עבורנו
ועל זה שאת אישה כל כך חזקה וטובה.
אין עוד מילים שיכולות להראות לך את אהבתנו אלייך
כי כמוך אין בעולם.
כמוכן שאנו מאחלים לך לחיות עד גיל 120 שנה
ולהרגיש כבת 20 שנה.
אז מזל טוב ויום הולדת שמח"

אביבה – תודה ענקית על הכול !!!!!!!

בהמון אהבה
בן

סבתא סטייל – אביבה גרוסברד

בכל סוף שבוע

מפשינה את החדר, מבשלת כיפ כפליים
שמה בתיק מתנה וממתקים ומזמינה את הנכדים

הם אוהבים את זה, לבוא ולבקר

הם מחכים לזה, שאשב ואספר

הם מצפים לזה, שגשחק וגם ונרקד

ורוצים רק עוד ועוד

אז הם אומרים לי הו סבתא אביבה את מגניבה, מגניבה
הם מנשקים וגם מחבקים ו.. האהבה כל כך גדולה ומיוחדת במינה.

הופה,

סבתא סטייל X4

הי סבתא אביבה, הופה סבתא סטייל X2

תמיד כשאת סבתא באים לבקר,

סבתא מכינה עוד מעדן ומכניסה למקרר,

אנחנו אוהבים לבלות ולהנות ולשחק במשחקי מלים.

וגם לקרא ספרים ולהמציא ספורים מעניינים.

ולאפות המון עוגיות וגם עוגות

וגם לצחוק תמיד במלחמת כריות ולגלות את הסודות

אני אומר לך הו סבתא אביבה את מגניבה

היא מנשקת ומחבקת האהבה כל כך גדולה ומיוחדת במינה

הופה,

סבתא סטייל X4

הי סבתא אביבה, הופה סבתא סטייל X2

הי סבתא אביבה X2 הופה סבתא סטייל

(מילים - ניצן)

לסבתא -

אני חוצה להודות לך על כל הפעמים שאת נותנת לי לבקר
אצלך כי מאוד כיף אצלך.
כשאני בא אליך אנחנו עושים מה שאנחנו רוצים - וזה מאוד כיף.
בעיקר כיף לי מאוד איתך.
את כל הזמן מפנקת אותי למשל... נותנת לי מתקנים ואנחנו הולכים
יחד לסרטים ולסופר ולכל מיני מקומות.
את סבתא מאוד נהדרת כי את כל הזמן עושה את כל הדברים שאני
חוצה ועוזרת לי בכל דבר שאני צריך [כמו להדליק את המחשב].
הק"טנות שלך מאוד מאוד כיפיות, אם מזמינים את עומרי ועומרי
מתנהג אלי" מאוד יפה, אז ביחד שנינו מתנהגים מאוד מאוד יפה.
אני מחכה לך"טנה שלך כל השנה ומחכה לבקר אצלך עוד פעם.
אני מאחל לך שיהיה לך יום הולדת שישים טוב.
שתמשיכי להיות כזאת טובה אלי ולעזור לי ולעשות ק"טנות סבתא.
אני אוהב אותך.

מאופיר

To Aviva,

Looking back on the happy, sad, significant as well as not so significant times in our lives you have been by my side for almost as long as I can remember. I want to mention some of the many memories which portray your friendship to me and which are engraved in my heart and my soul forever:

Galia, Shiri and Erez playing dress-up at your house in the kibbutz while we drank coffee and talked about our loves and dreams, a delicious sandwich you made for me without being asked when I was hospitalized pregnant with the twins, (also waiting for you to pick up the almond under the bed), the day you told me you found a nice place for us to live called Omer (little did we know!), the first time we bought tomatoes in the super and bust out laughing that no one was checking how many we took, the meals you cooked on Friday nights for 2 families, eating hotdogs for lunch on Fridays (both Shila and Ofir still remember), you watching one of my sick children on your day off so I could work, going with me to every oncology appointment so I would be less afraid, cooking with me on Thursdays, calling a doctor friend for advice or care for my family even in the late hours of the night, writing a check, you and Tuvia paying for dinner, lunch, etc. (almost always), and just 2 weeks ago preparing a gourmet menu for my mother while she recuperated in a rehab center.

You have been my family, a second mother to my children, the family doctor, and I have been treated as the 4th child in your family many times.

Over 47 years you have been my close friend, my best friend, my childhood friend my trusted friend, my intimate friend and my beloved friend.

Above all you have been the friend that sings the song in my heart and sings it to me even when my memory fails me.

Happy birthday on your 60th .. I love you with all my heart.

Beth

אביבה

התבקשתי לרשום זיכרון אחד משמעותי שיש לי ממך, הרי זה בלתי אפשרי, ישנם כל כך הרבה זיכרונות, הרי את האמא השניה שלי גידלת אותי לא פחות מאימי שלי אני מתגעגע לימים של נקניקיות ביום שישי בצהריים, טפטופי נרות בחנוכה (וכל שאר השנה) ופיצוחי קוקוסים.

אבל אם יש בכל זאת זיכרון אחד שזכור לי במיוחד הוא הרגע בו גיליתי שאמא חולה, והרגשתי שבו כל העולם מתמוטט, לאף אחד לא היה תשובות מעבר לתשובות הבנאליות שהיה בסדר, רק את ישבת והסברת מה צפוי להיות ומה יהיה, חזיקת ותמכת והבטחת שאנו נקום מזה ונגדל, ואת יודעת מה צדקת !

אני מרגיש שנפלה בחיקי זכות גדולה להיות חלק ממשפחתך, ואין לי ספק שחלק ממני שאני היום זה בזכותך. זוהי הזדמנות נהדרת פשוט להגיד תודה, תודה על זה שתמיד נתן לי הרגשה שאת שם בשבילי, תודה על זה שנתת לי עוד בית שאוכל להגיע אליו שאני צריך, תודה על זה שתמיד היית שם בשביל אמא ברגעים הקשים (והיו לא מעט), אם זה שהיא הייתה חולה או שהיא הייתה צריכה מקום מפלט או סתם כתף של חברה, תודה על זה שתמיד נתת מהלב מהמקום הכי אוהב כנה אמיתי ואוהב שרק יש.

המשפט שמתאר אותך בצורה הטובה ביותר :

In the end, it doesn't matter how many breaths you take, but how many moments took your breath away
כי ידעת ליישם אותו בצורה כל כך טובה

אז דודה vix מה נשאר לי לאחל, הרי נראה שכבר הגשמת את הכל, בנית בית ומשפחה חמה ואוהבת, הילדים מצליחים ולא מפסיקים להביא עוד נכדים לעולם חיי הנישואים שלך נראים כאילו אתמול התחלתם לצאת את וטוביה, והקרירות של שניכם רק נוסקות כל הזמן למעלה, אז פשוט אאחל לך עוד המון שנים של המצב הקיים, רק בריאות ואושר אין סופי.

אוהב יותר ממה שמילים אלו מסוגלות לתאר
שלך תמיד,
אופיר רייז

אביבה (אמא שנייה שלי)

יש לי כל כך הרבה זיכרונות לכתוב, כל כך הרבה מילים ואין ספור רגעים שחוויוני יחד שקצת קשה לי היום לבחור רגע אחד שהוא מעל כולם.

עשית בשבילי כל כך הרבה בחיים, החל מלהחליף לי חיתולים, לשמור עליי אחרי הצהרים כשחוזרים מבית הספר (רק אלוהים, את ואמא שלי יודעים באמת כמה מעצבן הייתי...), לעשות לי שיעורים פרטיים באנגלית, להכין לי עוגות ימי הולדת ועד ללוות אותי ללשכת גיוס היית שם בהכל, אמא שנייה לכל דבר.

מעל כל הזיכרונות שלי איתך מרחף לו שם זיכרון אחד שעולה לי בכל פעם שאני חושב עלייך וזה איזה חברה טובה את לאמא שלי.

אני מאחל לעצמי שיהיה לי רק חבר אחד כמו שאת היית לאימי. את חברת אמת, ללא גבולות, ללא חרטות ופשוט שם כשהכי צריך. אני אוהב אותך ותמיד אוהב אותך על כך, על מה שהיית כל השנים האלו למשפחה שלי בכלל ולאמא שלי בפרט.

עכשיו, אחרי כל כך הרבה זמן, נותר לי רק לאחל לך המון מזל טוב ושאתנו אוהבים אותך ואת מי שאת ומאחלים לעצמנו שנהיה בקרבתך עוד שנים ארוכות.

הבן הלא גיינטי שלך
ארז

From three rivers with love and friendship

Aviva and I started our history together at the age of 12 in the same tzrif at habonim camp tavor in three rivers michigan. My first memories are of ironing our hair in the tzrif as part of the ritual on Friday afternoon getting ready for Shabbat. We did all we could so that our hair wouldn't frizz up in the summer humidity, but no matter how hard we tried, two hours of Israeli folk dancing after dinner was stronger than any cream rinse, iron, or huge roller that we used. From then on we had many summers to share, "break kuppa", and cry about boyfriends.

In 1970 we both came with most of our close friends from all those summers at camp to kibbutz urim for a year of habonim workshop. Aviva met tuvia, got married and made her life on urim for the next 10 years until moving to omer. I, on the other hand went to the army, left the kibbutz to study and married a nice Jewish boy who came from omer. And here my story begins.

As is customary when children and parents don't live in the same city, my husband and I and our children used to drive to visit my in-laws for the weekend. A certain routine developed over the years including catching up over coffee and cake on Friday afternoon, enjoying a big dinner on Friday night, and a leisurely breakfast on Saturday morning. Then it was time to leave the children to my husband and in-laws and politely excuse myself with the words "I'll be back in time for lunch, I'm going to Aviva".

I was careful to knock quietly so as not to wake the whole house, and there were times that I even caught aviva in her pajamas. I was always offered coffee and a cigarette of course (please don't tell my mother). There usually was some really good cake from Friday night dinner, and the next two hours were heaven! It was so nice to just sit and talk about everything and anything and have a really good laugh. There was always what to catch up on but lots of time to discuss the world in general, and of course to gossip a bit. The time always flew by and before I knew it, I had to take my leave in order to make good on my promise to be back before lunch.

Those Saturday morning visits were very important and something I didn't like to miss. There was this feeling of no cares in the world and the responsibilities of being a mother and wife were left at aviva's front gate. It was nice to get support when needed and even to have a good disagreement mixed with genuine understanding. There was always such a nice warm feeling sitting there with one of my oldest, closest friends.

Happy birthday Aviva!

Sue

No Mountains

Sometime in the mid-1990s, the Grosbards and the Komys decided to take a joint family vacation to Antalya, Turkey. All of the Komys were present, and all of the Grosbards, except for Galia, if I recall correctly. The trip began auspiciously, as we boarded a charter flight on a plane that bore the name "Albatross," a bird that, if it follows a ship, is said to bring good luck to its mariners. I have a vivid memory of Dean noting that the upholstery on the plane's seats was reminiscent of "Savta Dunia's living room set."

We arrived at our hotel, the Falez, which was incredibly luxurious. Everything was lovely. It was a perfect resort, with delicious meals that included the best of Turkish cuisine. The rooms were huge and well appointed. The hotel was near the beach, for those of us who craved the sand and the sea, and there was a huge pool for those who preferred chlorinated water.

A decision was made to hire a mini-bus, complete with a driver and a native tour-guide, who would take all of us around the Antalya region for a day trip to some of the most popular tourist sites. Aviva presented her condition for the day's traveling, in two brief words: "No mountains." Everything went well, and we had a wonderful time, until two things happened. The first was that as we traveled along the coast, we actually did drive along a curving, twisting road that was open to sharply angled cliffs that edged the beach. This put Aviva into a slight panic, to be sure. The second was that I pointed out to her that our driver, Mehmet, had only one eye, and that perhaps this fact would affect his driving ability. As soon as Aviva heard this, she promptly sat down on the floor of the mini-bus and yelled out in a loud and piercing voice "I SAID NO MOUNTAINS!!!!!" I have to say that of all the experiences we had on that trip, this is the one that has stayed with me most clearly! The tableau of Aviva sitting on the floor of the mini-bus is etched in my mind as the emblematic image of that trip to Turkey!

Aviva—Avishay and I wish you an amazing 60th birthday. May this year bring you much love, happiness, success, good health, and many new experiences. Remember, this is only the half-way point of your life—ad 120!! You are a very special friend, and we love you very much!!

Forever Young

Bob Dylan

May God bless and keep you always
May your wishes all come true
May you always do for others
And let others do for you
May you build a ladder to the stars
And climb on every rung
May you stay forever young
Forever young, forever young
May you stay forever young.

May you grow up to be righteous
May you grow up to be true
May you always know the truth
And see the lights surrounding you
May you always be courageous
Stand upright and be strong
May you stay forever young
Forever young, forever young
May you stay forever young.

May your hands always be busy
May your feet always be swift
May you have a strong foundation
When the winds of changes shift
May your heart always be joyful
And may your song always be sung
May you stay forever young
Forever young, forever young
May you stay forever young.

Hannah Komy Ofir

אביבה היקרה,
אני לא זוכר מתי נפגשנו... בערך לפני חמש, ששאו שבע שנים, אני גם לא בטוח איך הגעת אליי (כנראה גורל) בכל מקרה זה מרגיש שאנחנו מכירים כל החיים ואני שמח מאוד שאת החברה האמיתית שלי !!!
קצרה היריעה בכדי לתאר ולספר את הכל, לכן אציין רק כמה נקודות חשובות אני תמיד שמח שאת מתקשרת להזמין אותי וזה לא בגלל הכסף של התיקון (יש לי עוד כמה לקוחות בעומר, ובואי נאמר שאני שמח הרבה פחות כשהם מתקשרים...)
אני לא יודע לתאר את זה, אבל כשמישהו אחר לא מבין משהו טכני שקשור למחשב (אחרי שהסברתי), אני קצת מאבד את הסבלנות... ואיתך זה לא קורה מענין למה? מישהו שלא מכיר אותנו והיה קורא את השורות האחרונות, היה לבטח חושב שאנחנו זוג נאהבים טריים !!! אני יודע שאת מחייכת עכשיו גם אני חייכתי !!!
אני מרגיש שיש בינינו חיבור מאוד חזק, בדומה לאנשים שיש ביניהם קשרי דם, למרות שאם נבדוק את עצמנו תחת זכוכית מגדלת, נמצא שאנחנו קצת שונים זה מזו !!!
אני גבר ואת אישה, אני בן 46 ואת (כמו ששר דני ליטני ב- "אופליה הקטנה") קצת יותר גדולה ממני.

מזהיר אני שאת יותר יפה וחכמה ממני, את רגשנית וגם אני (אפילו שלא מאותם הסיבות).
אני קצת מתפור (כמו תמיד), ואני חייב להגיד/ להחמיא לך שאת בין האנשים הבודדים שמבינה אותי רוב הזמן...

אבל לא עליי רצינו לדבר, אלא עלייך וכמו האימרה "אישה משתבחת עם השנים כמו יין טוב" גם את אביבה משתבחת עם השנים.

מאחל לך את כל הטוב שבעולם וקצת יותר, אבל בעיקר מאחל, את כל אשר את מאחלת לעצמך !!!
חיבוק ענק ונשיקות מלאי משמעות !!!
בחיבה, ואהבה, אהדה, והערצה, והמון רגשות חמים !!!

חברך לתמיד,
צביקה

אני לא זוכרת מתי, או סביב איזה אירוע או חג, סביר להניח שמישהו בהקשר של חנוכה, באנו לבקר פעם אחת, כשעוד גרנו בקיבוץ ואביבה תכננה פעילות כיפית לכל הילדים - היא רצתה שנלך לאנדרטה של באר שבע ונדליק זיקוקים בחושך. אכן נשמע רעיון 'מדליק' תרתי משמע אך אני הייתי מבוועתת עד אימה מהרעיון של ללכת למקום לא מוכר, בחושך ולהדליק זיקוקים.

בכל מקרה... הגענו לאנדרטה באותו הערב והדלקנו זיקוקים, אני זוכרת שבאמת הייתי מפוחדת ולא הסכמתי להחזיק את הזיקוק כי פחדתי מהאש ורק לקראת סוף הפעילות ולקראת סוף הזיקוק התרציתי והסכמתי להחזיק את הזיקוק שכמוכן נכבה אחרי שנייה. מעבר לזה, אני זוכרת שתמיד נהייתי לבוא לבקר אצל דודה אביבה כי היה לה בית נורא גדול עם מלא צעצועים !!!

אני מקווה שזה זיכרון מספיק עסיסי...
ביי בינתיים
נועה

To Aviva on her 60th Birthday,

You have been a constant presence in my life since before I was born. I always enjoyed coming to Israel to visit you and seeing you during your visits to the States. It was so lovely to spend a month with you last December and finally have the chance to get to know each other properly. You were always more than my mother's best friend but now I can say that you are more than just an "aunt" who lives in Israel because we have become friends as well. I love you very much and miss you often and can't wait to spend a whole week with you in Paris!

Happy Happy Happy Birthday!

Love,

Abby

לאביבה,

זמן מילים : חוה אלברשטיין / לחן : יוסי חורי

יש דברים רבים בחלד
שהזמן מיטיב איתם
ואני רק מייחלת
להיות ביניהם להיות כמותם
עץ עתיק יומין הוא בית
ומקלט בין ענפיו
ציפורים מקוננות
קיץ חורף אביב וסתיו

שיר ישן נושן
מתנגן עדיין בליבך
לכל מקום אליו תלך
הוא מלווה אותך

יש דברים רבים בחלד
שהזמן מיטיב איתם
ואני רק מייחלת
להיות ביניהם להיות כמותם.

שהזמן מיטיב אתם
ואני רק מייחלת
להיות כמותם

יין למשל או משי
משי מרשרש ורך
שהולך ומשתבח
למרות שהזמן הוא הפכפך

שיר ישן נושן
מתנגן עדיין בלבך
לכל מקום אליו תלך
הוא מלווה אותך

מפיות מתחרה
שנרקמו ביד אמן
או מתכת נדירה
לא פגעה בהש יד הזמן

עץ עתיק יומין הוא בית
ומקלט בין ענפיו
ציפורים מקוננות
קיץ חורף אביב וסתיו

שיר ישן נושן
מתנגן עדיין בליבך
לכל מקום אליו תלך
הוא מלווה אותך

יש דברים רבים בחלד
שהזמן מיטיב איתם
ואני רק מייחלת
להיות ביניהם להיות כמותם.

אוהבים אותך אתי ואיציק אברמוביץ'

אומרים "טוב שכן קרוב מאח רחוק" כמה זה נכון לגביך.
עשרים וחמש שנים אנו חיים בשכנות טובה מגדלים ילדים והיום נכדים.
נהנים מהערבות ההדדית, מהחברה ומכך שאני יודעת שתמיד אני
יכולה להיכנס אליך ולבקש מכל הבא ליד ובטוח שאענה בחיוב עם חיוך.
אמנם לוח הזמנים שלנו שונה, כשאת פנויה אני עסוקה ולהיפך,
אך "מישהו" מזמן לנו מפגשים חברתיים כמו למשל במועדון הזמר
שמשום מה

אנו יושבים האחד ליד השני מבלי שתכננו מראש.
או אם אני רוצה לשתות אתך קפה, אז אני טסה לאלסקה ופוגשת
אותך בשדה התעופה בסיאטל (מבלי שתכננו). (סתם) לפעמים
יוצא לנו לשתות קפה גם בבית. הכי חשוב שאני יודעת שאת תמיד נמצאת כאן בשבילי.
ביום הולדתך ה-60 אנו מאחלים לך שתמשיכי להיות צעירה ברוחך כמו שאת,
תרווי נחת מהנכדים שאת כל כך אוהבת, תגשימי את כל חלומותיך
ותחייכי לעולם והעולם יחייך אליך חזרה וכמובן חשוב מאד בריאות, בריאות, בריאות.
עם הגיל אנחנו משתבחים כמו בשיר של חוה אלברשטיין "זמן"

חזו טוב, ובאהבה רבה, מחולנו !!